

AT REKRUTTERE Gennem FORTÆLLING

- EN KVALITATIV ANALYSE AF EN NARRATIV REKRUTTERINGSPROCES

Pernille Dernburg Petersen

Aalborg Universitet

Læring og forandringsprocesser, 10. semester

Vejleder: Lars Bang Jensen

Afleveringsdato: 31. maj 2018

Anslag: 171.130

ABSTRACT

Recruitment of volunteers is a task that every voluntary organization are facing. In this thesis, there are some recommendation on how to recruit young volunteers through narrative construction of reality. This thesis describes the paradox that young Danish volunteers in general do a lot of voluntary work, but most of the work is done in non-athletic associations. Young Danish volunteers below the age of twenty is the group of volunteers that are least engaged in athletic voluntary work, and therefore it is essential to investigate how an athletic voluntary organization can recruit young volunteers. One way of recruiting is through narrative construction of reality. This thesis therefore asks the question:

How can an athletic voluntary organization use narrative construction of reality to recruit volunteers in the age 13 – 19 years?

To answer the research question The Danish YMCA is used as a case. In this thesis I follow two interventions that are used by the Danish YMCA in their recruitment of participants to their own courses. The first intervention is when an employed consultant from the Danish YMCA tries to recruit participants by meeting with the manager of the athletic voluntary associations. The second intervention is when a corps of volunteers (called ‘ambassadors’) tries to recruit new participants by making a presentation for future potential participants and their parents. The thesis consists of six observations and five interviews. I am self a part of the Danish YMCA, and therefore I use hermeneutic tool as a way of questioning my understanding of the sphere, an answer as adequately as possible.

The thesis uses theory written by Jerome Bruner and Michael White and their thought on narrative construction of reality. By analyzing and combining the informants’ interviews and my own observations through the ‘classes’ of Jerome Bruner and Michael Whites theory the thesis uncover the ‘dominant story’, and how the employed consultant and the corps of volunteers have different ‘dominant stories’. In spite the fact that there are different ‘dominants stories’ the thesis indicate that it is possible to make one joint ‘dominant story’ when a voluntary organization recruits volunteers. In the thesis, there are some recommendation that are useful when recruiting volunteers – not only for The Danish YMCA but also for most athletic voluntary organization in Denmark.

FORORD

Dette speciale er skrevet i forbindelse med afslutningen af min kandidatuddannelse på Læring og forandringsprocesser ved Aalborg Universitet. Specialet er udarbejdet i perioden 1. februar 2018 til 31. maj 2018.

Jeg vil gerne sende en stor tak til KFUMs Idrætsforbund, for at have givet mig lov til at undersøge deres rekrutteringsarbejde. I den forbindelse vil jeg gerne takke de frivillige, der har sagt ja til, at lade mig observere og interviewe dem. En stor tak skal lyde til KFUMs Idrætsforbunds kontor, og specielt konsulenten, hvis arbejde jeg har fået lov at følge.

Jeg vil også gerne sende en tak til Lars Bang Jensen for kyndig vejledning gennem hele specialeperioden.

Til sidst vil jeg informere om, at der i forlængelse af dette speciale er udformet en akademiske formidlende artikel med titlen "*Når rekruttering af frivillige lykkes*". Artiklen henvender sig til idrætsforbund og idrætsforeninger, men selvfølgelig også til andre læsere, der kunne have interesse for rekruttering af frivillige.

God læselyst

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. PROBLEMANALYSE	7
1.1 FRIVILLIGHED SET FRA ET SAMFUNDSPERSPEKTIV	7
1.2 FRIVILLIGE I DANMARK	8
1.3 FRIVILLIGE I IDRÆTSVERDENEN	10
1.4 REKRUTTERING AF FRIVILLIGE	11
1.5 FORTÆLLING SOM FÆNOMEN I REKRUTTERINGSARBEJDET	13
1.6 PROBLEMFORMULERING	14
2. METODOLOGI	15
2.1 KFUMs IDRÆTSFORBUND – EN SINGLE CASE	15
2.1.1 TRÆNER-/LEDERKURSUS	16
2.1.2 KFUMs INTERVENTIONER	16
2.2 SPECIALETS METODOLOGISKE STRATEGI	17
2.3 DEN NARRATIVE TILGANG	18
3. VIDENSKABSTEORI	20
3.1 ET HERMERNEUTISK PRÆG PÅ EN SOCIALKONSTRUKTIVISTISK FORSTÅELSE ...	20
4. METODE	22
4.1 KVALITATIV EMPIRIINDSAMLING	22
4.2 OBSERVATIONSSTUDIE	23
4.2.1 FELTROLLE	23
4.2.2 PRÆSENTATION AF OBSERVATIONERNE	25
4.2.3 EVALUERING AF OBSERVATIONERNE	27
4.3 INTERVIEW	28
4.3.1 PRÆSENTATION AF INTERVIEWS	29
4.3.2 EVALUERING AF INTERVIEWS	30
4.4 FORSKNING I EGET FELT	31
4.5 METODISK REFLEKSION	32
5. TEORI	35
5.1 DET NARRATIVE LANDSKAB	35
5.1.1 JEROME BRUNER OG MICHAEL WHITE	36
5.2 NARRATIVETS BETYDENING FOR REKRUTTERINGSARBEJDE	36
5.3 DEN NARRATIVE TEORI	37
5.3.1 HANDLINGS- OG BEVIDSTHEDSLANDSKABET	37
5.3.2 NARRATIV ANALYSE	39
5.3.3 DEN DOMINERENDE FORTÆLLING	41
5.4 TEORIENS ANVENDELSE I SPECIALET	42
6. ANALYSESTRATEGI	43
6.1 DEL I	43
6.2 DEL II	43
6.3 DEL III	44
6.4 DEL IV	44

7. ANALYSE	46
7.1 DEL I	46
7.1.1 OBSERVATION 1.....	47
7.1.2 OBSERVATION 2.....	49
7.1.3 OBSERVATION 3.....	51
7.1.4 OBSERVATION 4.....	53
7.1.5 OBSERVATION 5.....	55
7.1.6 OBSERVATION 6.....	56
7.1.7 OPSAMLING	60
7.2 DEL II.....	62
7.2.1. KONSULENT VS. AMBASSADØR.....	62
7.2.2. ET AMBASSADØROPLÆG FOR SPILLERE VS. FORENINGSLEDERE	64
7.2.3 NÅR KONSULENTEN OG AMBASSADØREN HOLDER OPLÆG SAMMEN	66
7.2.4 INTERAKTIONS BETYDNING FOR FORTÆLLINGEN	68
7.2.5 NÅR SELVFØLGELIGHEDER SKABER BLINDHED FOR DET KANONISKE	69
7.2.6 OPSAMLING	70
7.3 DEL III	72
7.3.1 KFUMs IDRÆTSFORBUNDS DOMINERENDE FORTÆLLING OM TRÆNER- /LEDERKURSET	72
7.3.2 VIDERE ARBEJDE MED DEN DOMINERENDE FORTÆLLING	73
7.3.3 OPSAMLING	75
7.4 DEL IV	76
7.4.1 OPSAMLING	78
8. KONKLUSION.....	80
9. LITTERATURLISTE	82

VEDLAGT SPECIALET ER FØLGENDE BILAG:

BILAG 1 – ORGANISERING AF FELTNOTER
BILAG 2 – OBSERVATION 1
BILAG 3 – OBSERVATION 2
BILAG 4 – OBSERVATION 3
BILAG 5 – OBSERVATION 4
BILAG 6 – OBSERVATION 5
BILAG 7 – OBSERVATION 6
BILAG 8 – INTERVIEWGUIDE KONSULENTEN
BILAG 9 – INTERVIEWGUIDE AMBASSADØRER
BILAG 10 – INTERVIEW 1
BILAG 11 – INTERVIEW 2
BILAG 12 – INTERVIEW 3
BILAG 13 – INTERVIEW 4
BILAG 14 – INTERVIEW 5

1. PROBLEMANALYSE

Specialets problemanalyse har til formål at skitsere danskernes engagement i frivilligt arbejde. Her fokuseres der på det frivillige arbejde generelt, men ligeledes på frivilligt arbejde inden for idrætsverdenen, da netop dette er specialets undersøgelsesfelt. Problemanalysen vil specielt fokusere på de unges frivillige arbejde og på forskellen mellem frivilligt arbejde generelt og i idrætsverdenen. Ligeledes vil problemanalysen præsentere, hvordan der arbejdes med rekruttering af frivillige, samt hvordan denne rekruttering kan ses fra et narrativt perspektiv. Problemanalysen vil slutte af med at præsentere specialets problemformulering.

1.1 FRIVILLIGHED SET FRA ET SAMFUNDSPERSPEKTIV

Danmark er blandt de lande i Europa, som arbejder mest frivilligt, og 63% af den danske voksne befolkning¹ har været frivillige i et eller andet omfang i deres liv, hvilket har en positiv effekt på samfundet og det enkelte individ (Hjære & Jørgensen, 2017:422). Forskning viser nemlig, at frivilligt arbejde og lykke har en stærk sammenhæng både på individ- og samfundsniveau, hvorfor frivillige organisationer udgør en vigtig funktion i det danske samfund (Tingstrøm, 2011). Frivillighed er ikke en markedsbestemt ydelse, men er med til at opretholde samfundets velfærdsniveau, da frivillige udfører en lang række forskelligartede opgaver indenfor sundhedsmæssige, fritidsorienteret og sociale områder (Boje & Ibsen, 2006:15-18 ; Boje, 2017:118). I 2004 deltog Danmark i en international undersøgelse af den frivillige sektor under The John Hopkins Comparative Nonprofit Sector Projekt, som omfatter 50 lande. The John Hopkins Comparative Nonprofit Sector Projekt er et internationalt komparativt forskningsstudie, der udgør rammerne for undersøgelse i de enkelte lande, hvor den danske del af projektet er Frivillighedsundersøgelsen (Boje et al., 2006:144). Den danske frivillighedsundersøgelses formål er at analysere og kortlægge den danske nonprofitsektors betydning og omfang i Danmark. Frivillighedsundersøgelsen er den første reelle undersøgelse af den frivillige sektor og danskernes frivillige arbejde, hvorfor det også er en væsentlig del af denne problemanalyse, og dens indhold præsenteres derfor kort. Frivillighedsundersøgelsen er udført af Socialforskningsinstituttet (SFI) og er inddelt i tre delstudier; 1) Den frivillige nonprofitsektors organisationer, herunder organisatorisk opbygning, formål og økonomiske forhold, 2) Den frivillige nonprofitsektors økonomiske

¹ Den voksne befolkning defineres som mennesker over 16 år.

og beskæftigelsesmæssige betydning i det danske samfund, samt 3) Den danske befolknings deltagelse i frivilligt arbejde (Boje & Ibsen, 2006:7). Specielt det tredje delstudie er interessant for specialet, da der fokuseres på rekruttering af frivillige, hvorfor jeg vender tilbage til dette delstudie senere i problemanalysen.

Resultaterne fra Frivillighedsundersøgelsens delstudie 1 og 2 udmunder i to rapporter; *Frivillighed og nonprofit i Danmark* og en afsluttende og sammenfattende rapport *Den frivillige sektor i Danmark – omfang og betydning*. Væsentligt for dette speciale er, at frivillige organisationer overordnet kan inddeles i tre hovedkategorier; foreninger, selvejende institutioner og landsorganisationer. Nærværende speciale tager udgangspunkt i én landsorganisation, men har til sigte at undersøge, hvordan landsorganisationen kan bidrage til at øge frivilligheden i sine medlemsforeninger, hvorfor der både er fokus på foreningen og landsorganisationen (Boje et al., 2006:11). Frivillighedsundersøgelsen viser, at foreninger i langt højere grad er afhængige af frivilliges arbejdskraft end landsorganisationer. I gennemsnit udføres 91% af alt arbejde i foreninger af frivillige, hvor dette tal i landsorganisationer er 51%. Ligeledes viser Frivillighedsundersøgelsen, at de foreninger, hvor hovedparten af arbejdet varetages af frivillige, er de foreninger, der har sværest ved at rekruttere nye frivillige (Boje et al., 2006:11). Ud fra ovenstående tal, kan der argumenteres for, at det kan være svært for foreningerne at rekruttere frivillige, da størstedelen af deres arbejde varetages i frivilligt regi. Derfor er det interessant at se på, hvordan en landsorganisation kan arbejde med rekruttering af frivillige, som kan være til gavn for deres medlemsforeninger.

1.2 FRIVILLIGE I DANMARK

Frivillighedsundersøgelsen beskæftiger sig ligeledes med den danske befolknings deltagelse i frivilligt arbejde, hvilket skitseres i rapporten *Frivilligt arbejde – den frivillige indsats i Danmark*. Sidenhen har Center for Frivilligt Socialt Arbejde ligeledes monitoreret frivilligheden i Danmark, hvor de hvert andet år siden 2010 har udgivet en frivillighedsrapport. Som nævnt i ovenstående afsnit har frivilligt arbejde ikke tidligere været skildret i samme omfang som i Frivillighedsundersøgelsen og sidenhen frivillighedsrapporterne, men der er i 1993 lavet en Kultur- og fritidsaktivitetsundersøgelse, hvor der bliver spurgt ind til, om informanterne har udført ulønnet arbejde. Ligeledes er der i 1980, 1990 og 1999 lavet en europæisk værdiundersøgelse, der indeholder spørgsmål om aktivitet i foreninger (Koch-Nielsen et al., 2005:64ff). I nedenstående tabel skitseres det, hvor mange procent af danskerne, der har deltaget i frivilligt arbejde. Først i 2010, da frivillighedsrapporten blev udgivet

første gang, er undersøgelserne strømnet og frivillige er blevet opdelt efter aldersgrupper med sammenlignelige resultater, hvorfor aldersfordelingen ikke skitseres fra 2004 og tidligere.

<i>Alder/år</i>	<i>1980</i>	<i>1990</i>	<i>1993</i>	<i>1999</i>	<i>2004</i>	<i>2010</i>	<i>2012</i>	<i>2014</i>	<i>2016-2018</i>
<i>16-29 år</i>	-	-	-	-	-	39%	40%	37%	37%
<i>30-39 år</i>	-	-	-	-	-	46%	44%	41%	35%
<i>40-49 år</i>	-	-	-	-	-	55%	46%	46%	40%
<i>50-59 år</i>	-	-	-	-	-	41%	41%	42%	32%
<i>60-69 år</i>	-	-	-	-	-	39%	36%	42%	40%
<i>70+</i>	-	-	-	-	-	35%	27%	45%	43%
<i>I alt</i>	27%	21%	28%	30%	35%	42,5%	39%	42,2%	37,8%

Egen illustration (Koch-Nielsen et al., 2005:65 ; Hjære & Jørgensen, 2017:7 ; Center for Socialt Arbejde, 2014, 2013, 2011:12, 9, 21)

Som det ses i ovenstående tabel, har der siden 1980 til i dag været en stigning i frivilligt arbejde på 10,8 procentpoint², mens frivilligheden lå på sit højeste i 2010, hvor 42,5% af den danske voksne befolkning arbejdede frivilligt. Siden 2010 har frivilligheden ligget på et nogenlunde stabilt niveau, men de nyeste tal fra 2016-2018 viser, at antallet af frivillige er en anelse faldende. Specielt i aldersgruppen 40-49 år, er det frivillige engagement faldet, hvorimod den største stigning er blandt dem over 70 år. Nærværende speciale fokuserer på unge mellem 13-19 år, hvor der desværre ikke er meget forskning omkring unge under 16 års frivillighed. Den nyeste frivillighedsrapport fra 2016-2018 har delt den ovenstående yngste kategori op i tre, så det tydeliggøres mere specifikt, hvilken aldersgruppe det frivillige engagement er faldet i. Blandt de 16-19 årige arbejder 41% frivilligt, for de 20-24 årige er dette tal 37% og for 25-29 årige arbejder 33% frivilligt (Hjære & Jørgensen, 2017:7). Den aldersgruppe specialet fokuserer på, er altså den aldersgruppe, som udfører næstmest frivilligt arbejde. Ovenstående tal, er tal for alle typer af frivilligt arbejde. Kigger vi på frivilligt arbejde inden for idrætsområdet, genfindes ovenstående billede nogenlunde. Her er det igen de ældstes engagement, der er støt stigende, mens de 20-39 åriges engagement i høj grad er faldende. (Syddansk Universitet,

² Da værdiundersøgelsen fra 1980 og frivillighedsrapporten fra 2016-2018 ikke er lavet ud fra samme parametre, kan disse tal ikke sammenlignes. Alligevel benytter jeg dette i specialet, til at give et cirka billede af, hvordan frivillighed har ændret sig over tid.

2016). Da specialet fokuserer på unges engagement i frivilligt arbejde inden for idrætsverdenen, vil jeg i nedenstående skitsere idrætsverdenens tendenser og udfordring med frivilligt arbejde.

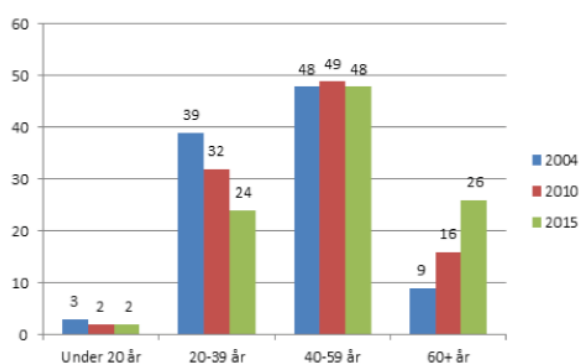
1.3 FRIVILLIGE I IDRÆTSVERDENEN

Kigge vi gennem det seneste årti, er det frivilligt arbejde inden for idræt, som er den mest dominerende type af alt frivilligt arbejde (Hjære & Jørgensen, 2017:422 ; Laub, 2012:34). I Danmark er der ca. 15.000 idrætsforeninger, der gennemsnitligt har 35 frivillige tilknyttet deres forening. Blandt de frivillige er to tredjedele mænd og størstedelen er trænere eller ledere, hvor en mindre del dækker andre ad hoc opgaver, hvilket eksempelvis kan være cafeterievagter, kampopsætning, holdleder mm. (Laub, 2012:33f). Som det står nævnt i ovenstående afsnit, er der sket et markant fald i det frivillige engagement i aldersgruppen 20-39 årige, hvilket Adjunkt ved Center for Idræt, Sundhed og Civilsamfund ved Syddansk Universitet, Karsten Elmosø-Østerlund indikerer kan være fordi, denne aldersgruppe har vilkår i arbejds- og familielivet, der gør det svært at prioritere et frivilligt arbejde som træner eller leder (Syddansk Universitet, 2016). Disse tendenser ses også når der fokuseres på frivilligt arbejde generelt, og det er derfor ikke kun idrætsverdenen, som er ramt af nedgang blandt frivillige mellem 20-39 år. Ligeledes har Elmosø-Østerlund en simpel forklaring på stigningen i de ældres engagement, nemlig det, at der er kommet flere ældre i befolkningen (Syddansk Universitet, 2016).

Fordeling af træner på alder, pct.

Fordeling af leder på alder, pct.

(Syddansk Universitet, 2016)

Selvom der er fokus på det markante fald for aldersgruppen 20-39 år, er de stadig den aldersgruppe, der sammen med de 40-59 årige arbejder mest frivilligt inden for idrætsverdenen, hvilket skitseres i de ovenstående tabeller (Syddansk Universitet, 2016). Unge under 20 år er den aldersgruppe, der

arbejder mindst frivilligt, hvilket ikke stemmer overens med afsnit 1.2 Frivillige i Danmark's skitse-
ring af frivilligt arbejde generelt, hvor unge mellem 16-19 år er dem, som involverer sig næstmest i
frivilligt arbejde. Dette skaber et paradoks og det kan herfor antages, at de unge under 20 år udfører
meget frivilligt arbejde i frivillige organisationer, som ligger uden for idrætsverdenen. Dette speciale
ønsker at kigge på, hvordan der kan arbejdes med rekruttering af unge i alderen 13-19 år, hvilket der
ud fra ovenstående argumentation viser sig at være et behov for, da unge under 20 år i 2015 hører til
den aldersgruppe, der udfører mindst frivilligt arbejde inden for idrætsverdenen.

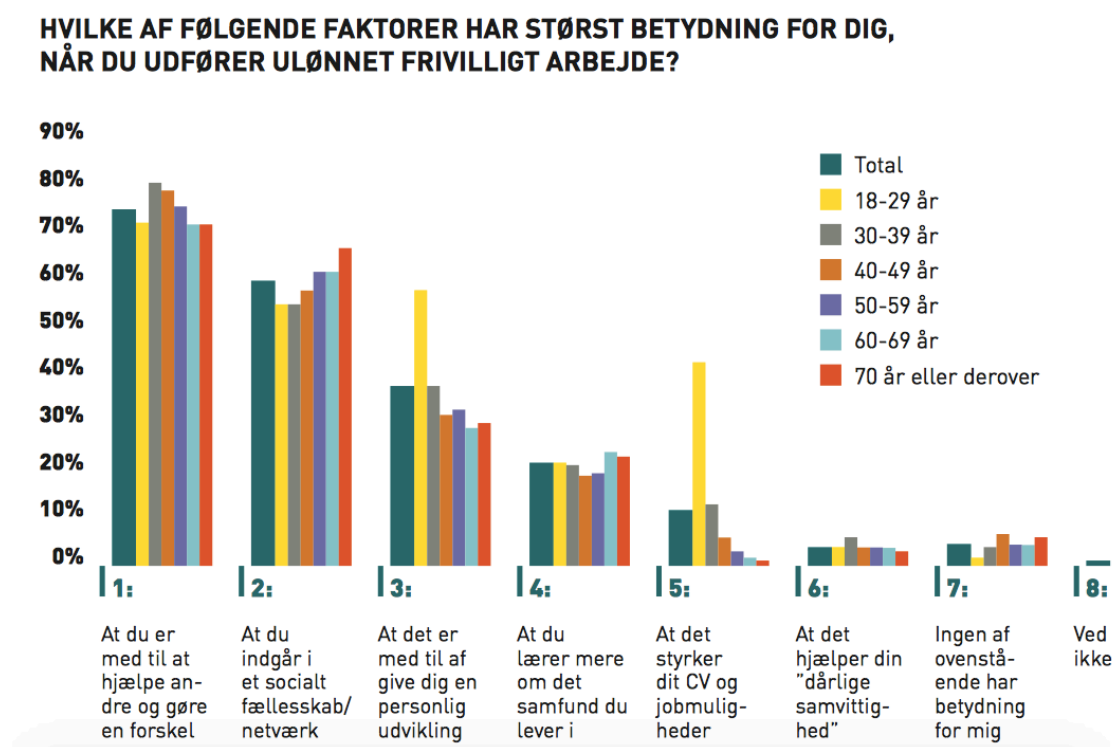
Selvom frivilligheden er høj inden for idrætsverdenen, oplever foreningerne stadig, at det er svært at
fastholde og rekruttere frivillige, og spørges foreningerne selv, mener de, at det er samfundet "skyld",
viser en undersøgelse af Dansk Idrætsforbunds foreninger (Laub, 2012:36ff). Foreningerne mener i
langt højere grad, at det er medlemmerne, der er 'optaget af deres eget' end det er foreningerne, som
ikke fungerer optimalt. Derfor lægges "skylden" i mange foreninger ud på samfundet og medlem-
merne i foreningerne. Forskning blandt Dansk Idrætsforbunds foreninger viser, at foreninger i de
fleste tilfælde ikke har en strategi for rekruttering af frivillige, hvilket gør rekrutteringsarbejdet svæ-
rere. Undersøgelsen viser nemlig, at de foreninger, i Dansk Idrætsforbund, som har lagt en strategi
for deres rekrutteringsarbejde oplever, at det er nemmere at rekruttere frivillige end de foreninger,
som ikke arbejder ud fra nogen strategi (Laub, 2012:113 ; Ibsen, 2012:15). I specialet ønskes det at
analysere, hvordan en landsorganisation arbejder med rekruttering af unge fra 13-19 år, og derfor vil
næstkommende afsnit belyse rekruttering og motivation af frivillige.

1.4 REKRUTTERING AF FRIVILLIGE

Rekruttering af frivillige kan foregå på mange forskellige måder, men spørges de frivillige, hvorfor
de begyndte at arbejde frivilligt, er de typiske anledninger, at de bliver opfordret til det, eller at det
udspringer af egen interesse. Netop det med at opfordre til at lave frivilligt arbejde, nævner flere
studier som den bedste og mest benyttede måde at rekruttere frivillige (Fridberg & Henriksen,
2014:108 ; Koch-Nielsen et al., 2005:99 ; Frostholt, 2001 ; Center for frivilligt socialt arbejde,
2014:16). Ligeledes viser den nyeste frivilligrapport, at den hyppigste årsag til, at ikke-frivillige ikke
engagere sig i frivilligt arbejde, er fordi de ikke er blevet spurgt, og at 70% af dem sandsynligt vil
engagere sig i frivilligt arbejde, hvis de blev spurgt (Hjære, 2016:11). Kigger vi igen på idrætsverde-
nen, ser billedet i høj grad ligedan ud, dog er der én faktor, som er en væsentlig årsag til at starte med
at arbejde frivilligt, nemlig det, at det udspringer af børnenes interesse. De tre væsentligste årsager til

at starte med at være frivillig inden for idrætsverdenen er derfor at blive opfodret til det, eller at det udspringer af egen eller børnenes interesse (Fridberg & Henriksen, 2014:108).

Når frivillige skal rekrutteres til en forening, er det væsentligt at kende til de motivationsfaktorer og bevæggrunde, som ligger til grund for den frivilliges engagement (Hjære, 2016:11). Der er lavet flere forskellige studier omkring motivation, hvor bl.a. Ulla Habermann har frembragt et motivstudie, som netop handler om motiver til at gå ind i frivilligt arbejde. Hendes forskning viser, at der oftest ses et motivmix, men at altruistiske principper, som at gøre noget godt for andre, scorer højt. Også mere egennyttige begrundelser, som at udvikle sig og lære noget nyt, vinder indpas hos de frivillige (Koch-Nielsen et al., 2005:93). Der er ligeledes i frivilligerapporterne spurgt ind til, hvorfor informanterne er frivillige.

(Hjære, 2016:12)

Ovenstående tabel viser, at det at hjælpe andre og indgå i et socialt fællesskab er de væsentligste faktorer for de frivilliges engagement. Sådan information gør det nemmere at arbejde med rekruttering, da bevæggrundene til frivilligt arbejde er skitseret, og der kan i mødet med de kommende frivillige blandt andet beskrives, hvordan det frivillige arbejde skaber et socialt fællesskab og skaber en forskel

for andre. Ligeledes giver ovenstående tabel et billede af, at der er forskel på motivationsfaktorerne i aldersgrupperne. Specielt den yngste aldersgruppe har flere egennyttige bevæggrunde til at indgå i frivilligt arbejde, hvor de ligger langt højere end de andre aldersgrupper, i forhold til at arbejde frivilligt fordi det giver personlig udvikling og styrker CV og jobmuligheder (Hjære, 2016:12).

Tager vi igen udgangspunkt i idrætsverdenen, viser et notat om frivilligt arbejde i idrætsforeninger fra Idrættens Analyseinstitut, at 79,1% af foreningerne bruger bestyrelsens eget netværk til at rekruttere frivillige. Ligeledes opfordrer 75% mundtligt foreningens medlemmer til at melde sig som frivillige, og 51,8% bruger trænere eller andre frivilliges netværk til at rekruttere nye frivillige (Ibsen & Østerlund, 2011:80-90). Det ses altså, at der indenfor for idrætsverdenen bliver rekrutteret nye frivillige med udgangspunkt i foreningens interne netværk. Foreninger oplever i høj grad, at det er de samme personer, der gang på gang er frivillige, hvilket kan skyldes, at der bliver søgt frivillige i de samme netværk internt i foreningen (Ibsen & Østerlund, 2011:91). Tager vi udgangspunkt i problematikken med at idrætsforeninger oplever det som svært at rekruttere nye frivillige, som bliver skitseret i afsnit 1.3 Frivillige i idrætsverdenen på side 11, kan foreninger med fordel lægge en strategi for rekrutteringsarbejdet, hvor de har fokus på de frivilliges motivationsfaktorer, for på den måde at engagere andre internt i foreningen, men ligeledes rekruttere frivillige eksternt. En måde, hvorpå der kan rekrutteres med fokus på motivationsfaktorer er gennem historiefortælling eller narrativ praksis, hvorfor dette vil præsenteres i kommende afsnit.

1.5 FORTÆLLING SOM FÆNOMEN I REKRUTTERINGSARBEJDET

Rekruttering er en stor men vigtig opgave hos både frivillige og ikke-frivillige organisationer, og derfor er der også mange forskellige tilgange til rekrutteringsarbejdet. En måde, hvorpå der kan arbejdes med rekruttering er gennem narrativ praksis. Den narrative praksis har til formål at skabe mening gennem fortælling og på den måde at arbejde med organisationsudvikling (Henriksen, 2013:7). I ikke-frivillige organisationer og virksomheder benyttes den narrative praktisk til at finde den rigtige kandidat, som kan besætte en ledig stilling. Derfor benyttes narrativ praksis med det henblik, at jobkandidaten skal skabe en fortælling om sig selv, for at finde ud af, om han er det rette match til virksomheden. I dette speciale bytter jeg om på ejerforholdet i den narrative fortælling, og ønsker derfor at undersøge, hvad der sker i rekrutteringsprocessen, når det er den frivillige organisation, som skaber en narrative fortælling. Når der arbejdes med narrativt rekrutteringsarbejde, er der et stort fokus på den sproglige mangfoldighed, dette betyder, at der ikke findes en universel historie

om det frivillige arbejde, men at uendelige mange fortællinger eksisterer alt efter øjnene, der ser (Henriksen, 2013:17). Dette kan der argumenteres for, er kendetegnet ved en idrætsorganisation, da frivilligt arbejde varetages af mange forskellige, og derfor er der også forskellige fortællinger om, hvad det frivillige arbejde indebærer. Når en narrativ tilgang benyttes i rekrutteringsarbejdet, gælder det altså om at skabe 'den gode historie' omkring det frivillige job, der skal udføres, samt at beskrive nogle af de motivationsfaktorer, som ligger til grund for at skulle være frivillig. Når frivillige skal rekrutteres vil det, ifølge den narrative praksis, være væsentligt at sætte fokus på det erfaringsnære og de konkrete situationer, så rekrutteringsarbejdet handler om det "levede liv" (Henriksen, 2013:74). Narrativ praksis er derfor én tilgang til at arbejde med rekruttering af frivillige i et idrætsforbund, hvorfor jeg ønsker at undersøge følgende problemformulering.

1.6 PROBLEMFORMULERING

Hvordan kan der arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund?

1. Hvordan kan narrativ teori bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i et idrætsforbund?

2. METODOLOGI

Dette kapitel vil præsentere specialets case; KFUMs Idrætsforbund. Kapitlet vil ligeledes skitsere projektets metodologiske strategi, hvor i det vil beskrives, hvilken tilgang jeg har haft til feltet, hvordan mit metodiske arbejde er opbygget, og hvordan jeg ønsker at besvare problemformulering. Slutteligt vil valget af den narrative teori forklares.

2.1 KFUMs IDRÆTSFORBUND – EN SINGLE CASE

For at besvare specialets problemformulering og undersøgelsesspørgsmål vælger jeg at benytte KFUMs Idrætsforbund som en kvalitativ case. Et casestudie giver mig mulighed for at undersøge de fænomener, der findes interessante i casen, og jeg kan derfor analysere på, hvordan narrativ teori kan forstås i de interventioner KFUMs Idrætsforbund benytter i deres rekrutteringsproces af unge frivillig. Jeg vil senere i dette kapitel komme ind på, hvilken type casestudie specialet tager udgangspunkt i, men jeg vil starte med at præsentere KFUMs Idrætsforbund i nedenstående.

KFUMs Idrætsforbund er en tværidrætslig landsorganisation og et specialforbund under Dansk Idrætsforbund, med 141 medlemsforeninger og ca. 7.612 medlemmer. KFUMs Idrætsforbund er en del af KFUM familien som blandt andet indeholder KFUM-spejderne og KFUM's Sociale Arbejde. I Idrætsforbundets vedtæger står der skrevet: ”KFUMs Idrætsforbund formål er med det kristne budskab som grundlag at udvikle idrætten i sunde rammer” (KFUMID.dk¹). Forbundet arbejder derfor med at styrke og udvikle idrætten ud fra de livsholdninger og værdier, der findes i det kristne budskab. Derfor beskriver KFUMs idrætsforbund sig også som et holdningsforbund, som tager afsæt i buddet om næstekærlighed, respekt for medmennesket og respekt for livet. Idrætsforbundet har opstillet 6 kerneværdier, som de mener, er de væsentligste for deres arbejde; Respekt, demokrati, rummelighed, forpligtende fælleskab, frivillighed og udvikling³ (KFUMID.dk¹).

³ Specialet forholder sig ikke til det kristne budskab, forstået på den måde, at informanterne ikke har det kristne budskab for øje i deres rekrutteringsarbejde, men fokuserer mere på de kerneværdier, KFUM synes er væsentlige for deres arbejde. Derfor vil specielt ikke tage stilling til, hvor vidt kristendommen har betydning for KFUMs Idrætsforbunds rekrutteringsarbejde eller ej.

2.1.1 TRÆNER-/LEDERKURSUS

Som nævnt i problemanalysen på side 8 ønskes det i specialet at analysere, hvordan en landsorganisation kan rekruttere flere frivillige til deres medlemsforeninger, og måden KFUMs Idrætsforbund gør dette på, er gennem deres træner-/lederkursus. Kurset afholdes hvert år den første uge i sommerferien og er inddelt i 6 trin, hvor der er mulighed for at rykke et trin op hvert år, og det er derfor muligt at deltage flere år i træk. Formålet med træner-/lederkurset er i høj grad at kvalificere de unge mennesker i deres trænergerning, men kan ligeledes ses som en måde, hvorpå KFUMs Idrætsforbund hjælper deres medlemsforeninger med at rekruttere og fastholde de unge frivillige. Når de unge mennesker deltager i kurset, betyder det ikke nødvendigvis, at de bliver frivillige i medlemsforeningerne, og der kan derfor ikke ses en kausal sammenhæng mellem antal af deltagere på KFUMs sommerkursus og antallet af unge frivillige i foreningerne. Dog viser Dansk Idrætsforbunds forbundsanalyse, at KFUMs Idrætsforbund er det specialforbund med de markant yngste frivillige, hvorfor der kan argumenteres for, at KFUMs kursus er med til at rekruttere flere unge frivillige til deres medlemsforeninger (KFUMID.dk₂).

2.1.2 KFUMs INTERVENTIONER

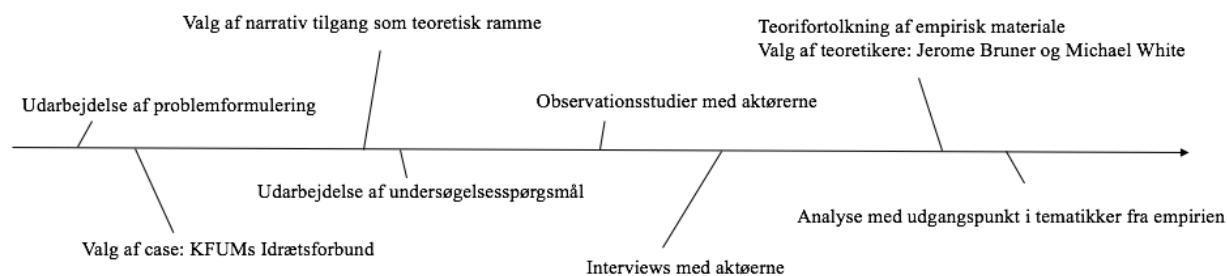
Gennem det seneste årti har KFUM Idrætsforbund oplevet et fald på over 60% i deltagerantallet på kurset. Derfor har KFUMs Idrætsforbund igangsat et strategiarbejde, der skal være med til at øge antallet af kursister. For at øge antallet af kursister benytter KFUMs idrætsforbund to grundlæggende interventioner. Den ene er en ansat konsulent, der har kontakten til foreningerne i forbundet og holder foreningsbesøg med foreningsledere, hvor han fortæller om, hvorfor medlemsforeningerne skal sende deres unge mennesker på kurset. Den anden intervention er et ambassadørkorps, som er en gruppe af unge mennesker, der alle har deltaget eller på nuværende tidspunkt er i gang med at gennemføre kursusrækken. Ambassadørkorpsen besøger de unge spillere i foreningerne og fortæller om deres oplevelse med kurset. KFUM benytter sig derfor af en konsulent og et ambassadørkorps, som forsøger at rekruttere frivillige til kurset. Formålet med KFUMs intervention er, som tidligere nævnt, at rekruttere flere kursister, men ligeledes at få spredt budskabet om KFUMs Idrætsforbunds kursus, så deltagerantallet på sigt vil stige.

2.2 SPECIALETS METODOLOGISKE STRATEGI

Specialet arbejder med et teorifortolkende casestudie, hvor KFUMs Idrætsforbund er casen, problemformulering undersøges i, med et fokus på de to interventioner, som henholdsvis udføres af konsulenten og ambassadørkorpset. Jeg tager afsæt i en allerede etableret teori, nemlig den narrative teori, der bliver brugt som ramme til at afgrænse casestudiet, så der er fokus på interventionerne og måden, hvorpå informanterne skabe narrative fortællinger. Måden specialet er bygget op baserer derfor på en deduktiv tilgang, men har ligeledes et induktivt indsnit, da den narrative teori kun benyttes til betone, hvilke case-elementer, der er fokus på i mit metodiske arbejde. Grunden til det induktive indsnit er, at en klar narrativ teori ikke er valgt inden empiriindsamlingen påbegyndes, hvilket ses i nedenstående tidslinje. Teorien bliver derfor brugt til at identificere mønstre i empirien, hvor min teorifortolkning først sker efter empiriindsamlingen (Antoft & Salomonsen, 2012:39f). Her træffer jeg et bevidst valg om at benytte Jerome Bruner og Michael White til at forstå interventionerne i KFUMs idrætsforbund, selvom en anden teoretisk fortolkning også kunne være brugbar, hvilket vil blive præsenteret nærmere i kapitel 5. Teori.

Der benyttes kvalitative observationsstudier og interviews som empiriindsamling, hvor specielt observationsstudierne er lavet ud fra et eksplorativt forskningsdesign. Det eksplorative element består i, at det ikke på forhånd vides, hvordan undersøgelsen i feltet vil gribes an, og der forefindes derfor heller ikke nogen observationsguide (Harboe, 2006:32). Den eksplorative tilgang følger en række induktive principper, men der benyttes, som nævnt, en narrativ tilgang som teoretisk referenceramme, hvorfor specialet placere sig i et spænd mellem induktion og deduktion, hvilket gør sig gældende i den adaptive tilgang. Specialet benytter sig derfor af en adaptiv tilgang, hvor der metodisk veksles mellem teori og empiri. Teorien skaber orienterende begreber, der fungerer som en analytisk lommelygte i empiriindsamlingen, hvorfor de tematikker der findes i observationsstudierne samt interviews senere vil indgå i analysen, hvilket uddybes i kapitel 6. Analysestrategi. (Jacobsen, 2012:266).

For at belyse specialets opbygning, har jeg udarbejdet en tidslinje, som giver en forståelse af, i hvilken rækkefølge komponenterne i specialet er sammensat:

(Egen illustration)

Ovenstående tidslinje viser, hvordan der arbejdes med KFUMs Idrætsforbund som case. Casedesignet har dog nogle begrænsninger, der er hver at have for øje. Forskningen i KFUMs idrætsforbund giver kun udtryk for et øjebliksbillede, hvilket skyldes den begrænsede tidsdimension specialet har, og casedesignet indfanger derfor ikke tidsdimensionen som en longitudinelt design vil have gjort. Casedesignet giver ligeledes ikke mulighed for statistisk generaliserbarhed, og projektet søger derfor en mere ideografisk videnskab (De Vaus, 2001:237). Dog vurderes det, at den viden, der tilvejebringes kan skabe en større viden om, hvordan fortælling kan benyttes i rekrutteringen af unge frivillige i et idrætsforbund. Således ønsker specialet ikke kun at gerere empirisk viden omkring rekruttering af unge i KFUMs Idrætsforbund, men ligeledes inden for idrætsverdenen generelt, hvorfor problemformuleringen også har et bredere sigte.

2.3 DEN NARRATIVE TILGANG

Den narrative teori danner rammen for specialets analyse og metodiske tilgang, hvorfor en forklaring af dette valg, vil uddybes i dette afsnit. Valget af den narrative tilgang kom efter valget af KFUMs Idrætsforbund som case, jævnfør ovenstående tidslinje. Dette valg et truffet på baggrund af mit indgående kendskab til KFUMs Idrætsforbund samt deres kursus. Jeg har selv gennemført hele KFUMs kursusrække og sidder på nuværende tidspunkt i kursusudvalget, hvor kurset struktureres og planlægges. Gennem dette kendskab ved jeg, at KFUMs Idrætsforbund i høj grad arbejder med at finde ud af, hvordan de får fortalt 'den gode historie', til dem, der ikke kender kurset. Derfor falder det mig naturligt at inddrage narrativ teori, til at analysere, hvordan henholdsvis konsulenten og ambassadørerne arbejder med historiefortælling, og hvordan de skaber en dominerende fortælling omkring kurset. Dette gennemgående kendskab til KFUMs Idrætsforbund kan dog også være en hindring for mit

arbejde, grundet den blindhed jeg kan have over for eget felt, hvilket vil forklares yderligere i afsnit 4.4 Forskning i eget felt.

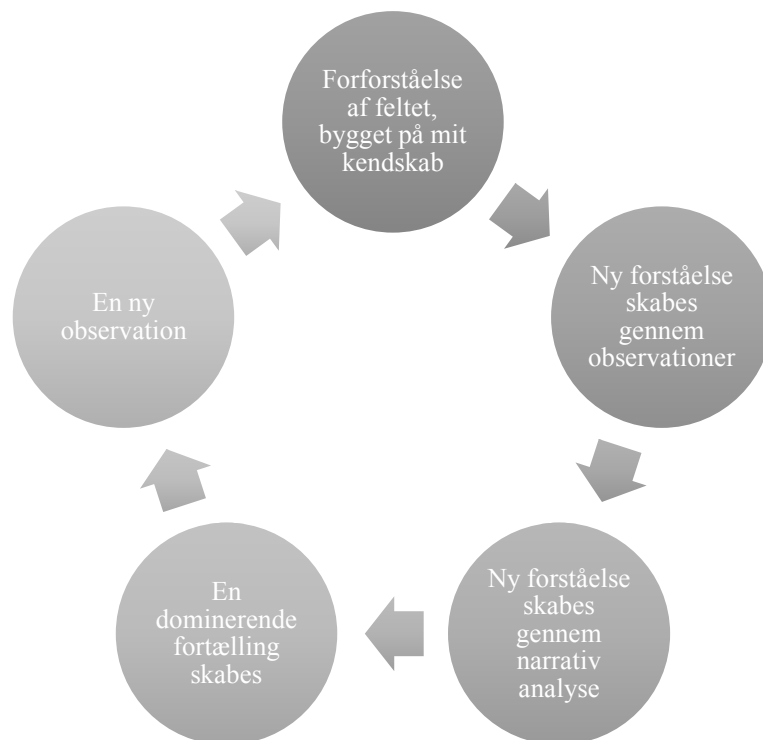
3. VIDENSKABSTEORI

Dette kapitel præsenterer specialets socialkonstruktivistiske ståsted, samt hvorfor netop denne indgangsvinkel er valgt til at skabe en forståelse af specialets problemformulering. Sammenhængen mellem videnskabsteori og valget af den narrative teori vil blive skitseret, og der vil ligeledes blive forklaret, hvordan hermeneutiske værktøjer benyttes til håndtere den forforståelse jeg har af feltet.

3.1 ET HERMERNEUTISK PRÆG PÅ EN SOCIALKONSTRUKTIVISTISK FORSTÅELSE

Specialet tager udgangspunkt i et socialkonstruktivistisk ståsted, som på mange måder er et felt, der spænder bredt og præsenterer en lang række perspektiver (Wenneberg, 2000:18f). Jeg ønsker at skabe en sammenhæng mellem specialets teorivalg og videnskabsteori, hvorfor valget af det socialkonstruktivistiske ståsted er optimalt, da narrativ teori er tæt forbundet hermed. Ifølge den socialkonstruktivistiske forståelse, ved vi ikke noget om virkeligheden direkte, da virkeligheden altid er skabt ud fra vores egne konstruktioner og fortællinger af den. Som udgangspunkt anskues mennesker som et sociale væsner, og jeg ønsker her at afdække, hvordan de konstruerer den sociale virkelighed, hvilket jeg undersøger gennem narrativer, da menneskets fortællinger relaterer sig til sociale fænomener (Morgan, 2005:21f). Jeg ønsker i specialet at udforske informanternes historie omkring træner-/lederkurset, for på den måde, at se på, hvordan de skaber en narrativ fortælling, der kan være til gavn i rekrutteringen af nye kursister. Dette fokus på narrative fortællinger gør, at specialet indeholder meningsfulde konstruktioner og sociale fænomener, der skal fortolkes før de kan forstås. Dette gøres ved at benytte elementer fra et hermeneutisk videnskabstradition som en form for værktøj, der trækker forståelser ind i feltet og samtidig benyttes til at stille spørgsmålstegn ved selv samme forståelse (Gilje & Grimen, 2002:164). Der er som tidligere nævnt inddraget en forforståelse i form af mit kendskab til feltet, jævnfør afsnit 2.3 Den narrative tilgang. I specialet bliver det derfor vigtigt at anskue denne forforståelse som et redskab til at skabe en ny forståelse for KFUMs arbejde med rekruttering af kursister, for på den måde at skabe en forståelsesramme, der kan opnå viden om, hvordan narrative fortællinger opretholder sociale fænomener, som er indlejret i den sociale kontekst. Jeg øn-

sker altså at undersøge, hvordan narrative fortællinger benyttes til at rekruttere frivillige til et idrætsforbund. Jeg vil i nedenstående figur skitsere, hvordan jeg arbejder med at skabe nye forståelser af den forforståelse jeg har.

Ovenstående figur viser, hvordan der hele tiden skabes nye forståelser af felter. Idet jeg indtræder i feltet, har jeg en forforståelse, qua mit kendskab. Min forståelse af feltet og den fortælling der skabes om kurset bliver anderledes under observationerne. Efterfølgende undersøges fortællingen i en narrativ analyse, hvor jeg igen ser fortælling med en anden forståelse. Herefter skabes der en dominerende fortælling, fra netop den informant jeg har observeret på. Jeg ændre altså hele tiden min forståelse af feltet, og denne proces forsætter, fordi jeg i næste observation får en helt anden forståelse af feltet, fordi det, som socialkonstruktivismen påpeger, er informantens egen konstruktion af fortællingen jeg får indblik i. På den måde skabes der en cirkulær proces, hvor der sættes spørgsmålstegn ved forståelsen af feltet, så jeg i specialets konklusion kan danne en samlet forståelse af KFUMs Idrætsforbunds narrative rekrutteringsarbejde.

4. METODE

I nedenstående præsenteres specialet metodiske valg. Kapitlet vil præsentere deltagende observation og interview, som udgør specialets kvalitative empiriindsamling. Ydermere vil der gøres rede for de problematikker, der kan opstå, når der forskes i eget felt samt en skitsering af, hvordan jeg har forsøgt at undgå en indforståethed. Slutteligt reflekteres der over empiriindsamlingen og de metodiske valg, som er truffet i specialet.

4.1 KVALITATIV EMPIRIINDSAMLING

Specialets empiriindsamling er bygget op omkring to kvalitative tilgange; observationsstudie og interview, hvor feltnoter og transskriberinger udgør specialets empiriske materiale. Både observationsstudier og interviews er udført i samarbejde med konsulenten og udvalgte ambassadører. Min kontakt til feltet udspringer af en uformel mail og telefonsamtale med generalsekretæren i KFUMs Idrætsforbund. Efterfølgende er jeg til møde i forbundets kontorfaciliteter, hvor det bliver besluttet, at konsulenten, der har fokus på træner-/lederkurset, er min primære kontaktperson i KFUMs Idrætsforbund. Selvom generalsekretæren er min reelle gatekeeper til KFUMs Idrætsforbund som case, har jeg modtaget alt min information gennem konsulenten, hvorfor jeg anser ham som specialets gatekeeper, idet han har autoriteten til at give og nægte mig adgang til at udføre mit metodiske arbejde (Kristiansen & Krogstrup, 2015:132f). Jeg har selv udvalgt, hvem af ambassadørerne jeg vil observere og interviewe, og konsulenten har derfor ikke haft en påvirkning på udvælgelsen af disse informanter.

Observationerne er bevidst lavet før mine interviews. Dette valg er truffet dels på baggrund af den eksplorative tilgang specialet har, og dels fordi ambassadørkorpset er et nyt tiltag, der er i sin startfase og retningslinjerne for, hvordan deres foreningsbesøg finder sted ikke er fastlagte. Jeg har derfor tilgået observationerne med en grundlæggende narrativ tankegang for øje, men uden en klar forståelse af, hvad jeg skulle observere. Observationsstudierne er derfor brugt til at skabe en mere struktureret tilgang i mine interviews, hvor jeg har haft mulighed for at få uddybet nogle af de fund, jeg har gjort under observationsstudierne. Dette betyder derfor, at interviewene er lavet på baggrund af en semi-struktureret interviewguide og stadig med den narrative teori som rammesættende. Jeg vil senere i dette kapitel beskrive nærmere, hvordan observationsstudierne og interviewene er håndteret.

4.2 OBSERVATIONSSTUDIE

Deltagerobservation er én af metoderne, jeg benytter til specialets empiriindsamling. Deltagerobservation giver mig mulighed for at åbne feltet op og giver en indsigt i feltet, der ikke fås gennem andre kvalitative metoder. På den måde får jeg en indsigt i, hvordan individerne i feltet gennem social praksis konstruerer deres egen narrative fortælling, og jeg bliver derfor klædt ordenligt på til de senere udførte interviews (Szulewicz, 2015:86f ; Kristiansen & Krogstrup, 2015:88).

Der er i specialet lavet seks observationsstudier, som bliver præsenteret senere i dette kapitel. Det gør sig gældende for alle observationer, at de er lavet i naturlige omgivelser og konteksten for observationen finder sted, hvad enten jeg træder ind i feltet eller ej. Ligeledes gør det sig gældende for observationerne, at de er af mere ustruktureret karakter, hvor jeg eksplorativt har observeret feltet uden en observationsguide, men med en forståelse af feltet, hvor den narrative teori sætter rammerne for observationen (Kristiansen & Krogstrup, 2015:46). Selvom observationsstudierne er af mere ustruktureret karakter, har jeg forsøgt at strukturere mine feltnoter efter samme princip efter endt observation (Bilag 1). Noterne er struktureret så de beskriver de mennesker, der er til stede, rammerne for mødet/oplægget og de artefakter konsulenten eller ambassadøren benytter. Derudover beskrives mødet/oplægget udførligt, og jeg nedskriver de forskellige buzzwords konsulenten og ambassadøren bruger til at konstruere deres fortælling om kurset. Slutteligt indeholder mine feltnoter de tilhørernes reaktion samt en afrunding, hvor jeg selv reflekterer over observationen og de vigtigste fund. Jeg har valgt at strukturere mine feltnoter efter samme princip, både fordi det skaber et overblik inden udarbejdelsen af interviewguides, men ligeledes fordi det giver mig et større overblik over de forskelle og ligheder, der er mellem observationerne og derved hjælper mig med at frembringe de temaer analysen indeholder.

4.2.1 FELTROLLE

Jeg har observeret på de to forskellige interventioner KFUMs idrætsforbund har opstillet, og derfor har der også være forskellige kontekster at observere på. Ambassadørerne har holdt oplæg for mellem 20-50 børn, forældre samt trænere og konsulenten har haft et møde/en dialog med én foreningsleder. I én af de seks observationer har der både konsulenten og en ambassadør været tilstede, hvor der her er holdt et fælles oplæg for 15 foreningsledere. Grundet de forskellige kontekster, har min feltrolle også været forskellig under observationerne, dog vil jeg argumentere for, at jeg ligger i et spænd

mellem 'observatøren som deltager' og 'total observatør' (Kristiansen & Krogstrup, 2015:90). I mine observationer af ambassadørkorpset har ambassadøren været vidende om, hvorfor jeg deltager i oplægget, men de tilhørerne har ikke kendt grunden til min tilstedeværelse. Jeg har placeret mig blandt de tilhørerne ude i den ene side, og skrevet mine feltnoter ned på papir. Der kan argumenteres for, at de tilhørerne kan sætte spørgsmålstejn ved, hvorfor jeg sidder og tager noter, men jeg føler ikke, at det har en betydning for min indtræden i feltet, da jeg indtager en feltrolle som 'den totale observatør'. På sammen måde har jeg ikke en fornemmelse af, at min tilstedeværelse har påvirket ambassadørerne i en grad, der har betydning for mine observationer. Ambassadørerne har en naturlig nervøsitet for at holde oplægget for de mange tilhørere, og min tilstedeværelse har muligvis været med til at øge denne nervøsitet. Jeg vurderer dog, at den historiefortælling de skaber under oplægget ikke er påvirket af min tilstedeværelse, da de trækker på oplevelser og erindringer, hvorfor det ligger naturligt for dem at fortælle denne historie (Kristiansen & Krogstrup, 2015:98f).

Under foreningsmøderne med konsulenten har både han og foreningslederen været klar over grunden til min tilstedeværelse, og jeg har også her taget noter på papir. Jeg vurderer min tilstedeværelse her har haft større betydning end under observationerne af ambassadørkorpset, fordi der er en større intimitet i denne kontekst. Foreningslederen kan se hver gang jeg tager feltnoter, hvilket kan påvirke hans udtalelser, da han naturligt vil tænke mere over, hvad han udtaler sig om. På sammen måde som ved ambassadørkorpset, har jeg ikke en opfattelse af, at min tilstedeværelse har påvirket konsulenten. Konsulenten er i større omfang bekendt med mit speciales indhold end foreningslederen, hvorfor han agerer mere naturligt i det. På samme tid har konsulenten en stor erfaring i at afholde foreningsbesøg, hvorfor det blive en rutinepræget opgave for ham, som min tilstedeværelse ikke har den store indflydelse på. Overordnet ved jeg, at min tilstedeværelse påvirker de naturlige omgivelser og influerer på feltets sociale konstruktion, men denne påvirkning har efter min overbevisning ingen tydlige konsekvenser på mit empiriske materiale (Saltofte, 2016:28).

Valget af feltrolle, hvor jeg har haft en mere flygtig kontakt med feltet, kan have den risiko, at jeg misforstår informanterne og de tilhørerne. Ligeledes er der fare for etnocentrisme, fordi jeg kommer til at lægge min egen for forståelse ned over feltet og derfor kommer til at afvise informanternes opfattelser og meninger uden reelt at kende dem (Kristiansen & Krogstrup, 2015:98f). Jeg mener dog stadig, at mine observationer har været givende for min forståelse af feltet, og specielt fordi mit fokus

omhandler den narrative historiefortælling, har observationsstudierne givet mig mulighed for at observere, hvordan informanterne konstruerer deres egne fortællinger om træner-/lederkurset. På samme måde har observationerne givet mig en forståelse for den konstruktion informanterne laver under deres møde med foreningerne, hvilket gør mig i stand til at lave bedre interviewguides, og på den måde frembringe den information jeg søger under de kvalitative interviews.

4.2.2 PRÆSENTATION AF OBSERVATIONERNE

Observation 1 er en observation mellem konsulenten og én foreningsleder. Observationen varer lige omkring to timer, og bliver afholdt i et af foreningens klublokaler, hvor kun foreningslederen, konsulenten og jeg er til stede. Mødet skulle oprindeligt have været med foreningens formand, men han bliver forhindret, så det bliver med en frivillig 'altmuligmand', der er holdleder og træner på senior-siden. Samtalen mellem konsulenten og foreningslederen handler i grove træk om foreningskultur, og hvordan kurset kan være med til at styrke den. Mit umiddelbare indtryk er, at det er den forkerte "tilhører", da hans fokus ligger i seniorafdelingen, og den målgruppe konsulenten appellerer til er ungdomsspillere. Dog formår konsulenten at skabe nogle fortællinger om frivillighed, som foreningslederen kan relatere til, hvilket leder til nogle gode snakke. (Bilag 2)

Observation 2 er en observation mellem én ambassadør og én medlemsforening. Der er ca. 20 spillere, 20, forældre og 3-4 trænere tilstede. Observationen varer ca. 45 minutter og bliver afholdt i forenings klublokale. Ambassadøren er selv medlem i klubben, og kender derfor de fleste af spillerne, der er tilstede. Dette giver en god synergi mellem ambassadøren og de tilhørerne, fordi han henvender sig til nogle af dem, der sidder blandt de tilhørerne, som også har været med på kurset. Denne ambassadør er en af de yngste, og har kun gennemført 2 af de 6 trin i kursusrækken, derfor har han meget svært ved at beskrive, de trin han ikke selv af gennemført. Ambassadøren benytter ord som udvikling, fælleskab og prøve grænser af til at konstruere sin fortælling. (Bilag 3)

Observation 3 er en observation mellem to ambassadører og én medlemsforening. Der er ca. 25 spillere, 15, forældre og 5-6 trænere tilstede. Observationen varer ca. 45 minutter og bliver afholdt i et af forenings klublokaler. Ambassadørerne er nogle af de ældste i ambassadørkorpset, og har gennemført 5 ud af de 6 trin, der er i kursusrækken. Det virker godt, at der er to ambassadører tilstede, fordi de kan supplere hinanden. Begge ambassadører benytter sig af erfaret eksempler, men beskriver også begge, at de har svært ved at forklare, hvorfor kurset er så fedt, hvorfor de i stedet sætter følelser

på. Specielt forældre og trænere virker meget begejstret for ambassadørernes oplæg og benævner, at det er noget deres børn/spillere helt sikkert skal med på. (Bilag 4)

Observation 4 er en observation mellem konsulenten og én foreningsleder. Observationen varer lige omkring to timer, og finder sted ved et bord i det sportscenter foreningen er tilknyttet. Tilstede er konsulenten, foreningslederen og jeg, men mødet bliver afbrudt to gange, da frivillige tilknyttet klubben går rundt i sportscenteret, og hilser på foreningslederen. Mit umiddelbare indtryk af mødet er, at konsulenten og foreningslederen har nogle rigtig gode snakke, hvor konsulenten får bygget en fortælling op omkring kurset, men også generelt det at være frivillig i en forening. Under samtalen bliver der lagt meget vægt på foreningsværdier. Konsulenten får under mødet aftalt, at ambassadørkorpsen kan komme ud og holde et oplæg. (Bilag 5)

Observation 5 er en observation mellem to ambassadører (de samme ambassadører som fra observation 3) og en gruppe af foreningsledere. Oplægget varer omkring 10 minutter og bliver holdt for trænere og ledere fra klubber i hele landet, som deltager i et KFUM stævne. Oplægget holdes i et legeland, hvor der er meget larm, som gør det svært for ambassadørerne at råbe alle tilhørerne op. Dette oplæg er meget kortere end de andre ambassadøroplæg, og ambassadørerne bruger det meste af oplægget på at forklare, hvad klubberne får ud af at sende deres unge mennesker på kurset. Ambassadørerne refererer flere gange til, hvad de selv har fået ud af kurset, og hvad de laver i deres klubber nu. Oplægget har, som jeg ser det, lidt de forkerte tilhører, da mange af dem allerede kender til kurset og de resterende er efterskoletrænere, som ikke har spillerne i næste sæson, og derfor ikke er dem, der sender spillerne på kurset. (Bilag 6)

Observation 6 er en observation i en flerstrengt forening, hvor foreningsledere fra alle idrætsgrene deltager i mødet - i alt 15 foreningsledere. Konsulenten og én ambassadør er tilstede og kommer ind til mødet, cirka 15 minutter efter det er startet. Mødet finder sted i et af foreningens klublokaler og varer ca. 45 min. Konsulenten starter oplægget med at præsentere kurset, hvorefter ambassadøren tager over og fortæller nogle af de personlige beretninger, hun har fra kurset. Ambassadøren lægger i hendes fortælling vægt på, hvilke kompetencer hun har fået ud af, at være på kurset. Der virker til at være en god synergi mellem ambassadøren og konsulenten, og de tilhørerne virker meget positive omkring deres oplæg. (Bilag 7)

4.2.3 EVALUERING AF OBSERVATIONERNE

Observationernes eksplorative karakter har gjort, at min tilgang har ændret sig undervejs, og mit fokus løbende er blevet skærpet. Under observation 1 og observation 4 – de to konsulentobservationer, har der været en stor forskel fra det første til det andet. Under det første konsulentbesøg, var mine noter meget ustruktureret, grundet mødet handler om meget andet end lige træner-/lederkurset, som er mit fokus. Derfor har jeg svært ved at fokusere mine noter til at handle om den fortælling konsulenten konstruerer omkring kurset. Dette ændrer jeg på i anden konsulentobservation, hvor jeg sørger for kun at skrive de feltnoter ned, som handler om netop træner-/lederkurset og de feltnoter, der giver et indblik i konsulentens fortælling af det. De resterende observationer, der alle har et større antal tilhørere, er ligeledes blevet ændret undervejs. Under observation 2 har jeg kun et fokus på ambassadøren og hans fortælling af kurset, og derfor intet fokus på de tilhørere og deres reaktioner. Dette ændre jeg allerede i observation 3 og de efterfølgende observationer. Jeg begynder efter oplægget at bevæge mig rundt mellem de tilhørere for at høre, hvad de internt snakker om. I nogle af observationer får jeg nogle gode feltnoter omkring de tilhørernes reaktion, hvor der under andre observationer slet ikke er nogen tydelig reaktion. Her kunne det have været fordelagtigt at have interageret med de tilhørere og spurgt ind til, hvad deres oplevelse er af den narrative fortælling, som ambassadørerne og konsulenten laver. Specielt i ambassadørobservationerne vil dette være gavnligt, da de tilhørernes reaktion er svær at få en forståelse af, hvorimod det i de mere intime observationsrammer med konsulenten giver et bedre billede af den tilhørernes reaktion. Stiller jeg nogle af de tilhørere spørgsmål til deres oplevelse af oplægget, vil det derfor have givet mig muligheden for at forstå deres fortolkning af informanternes dominerende fortælling, så jeg ikke kun har min egen fortolkning at analysere ud fra. Fordi jeg ikke rigtig får nogle brugbare feltnoter omkring de tilhørernes forståelse af oplægget, vil jeg derfor kun benytte min egen fortolkning af observationerne videre i specialet.

Under observation 2 og observation 3 benytter ambassadørerne en ens power point, som alle ambassadørerne er i besiddelse af. Observation 2 bærer præg af, at jeg har meget fokus på, hvad der står skrevet på power pointet og ikke i lige så høj grad, hvad ambassadøren skaber af fortælling. Dette ændre sig i observation 3, hvor jeg skærper fokusset til ambassadørens fortælling og ikke har samme fokus på power pointet. På denne måde skaber jeg bedre feltnoter, der netop har fokus på den konstruktion ambassadørerne skaber omkring træner-/lederkurset.

Denne tilretning og indskærpelse af fokus undervejs i mine observationer er meget almindeligt for en eksplorativ tilgang til feltet. Derfor vurderer jeg også, at mine observationer er blevet bedre undervejs, og alle observationer er brugbare og kan benyttes videre i analysen.

4.3 INTERVIEW

Kvalitative interviews udgør den anden metode i empiriindsamlingen. Interviewene er lavet for at opnå en større forståelse af måden, hvorpå informanterne forsøger at rekruttere unge mennesker til kurset. Ligeledes giver interviewene mulighed for at forstå, undersøge og senere analysere informanternes subjektive meninger og synspunkter omkring måden de opbygger den narrative fortælling på. Dette er i tråd med specialets socialkonstruktivistiske ståsted, hvor det i henhold til undersøgelses-spørgsmålet ønskes at undersøge, hvordan narrativ teori kan bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i et idrætsforbund. Det kvalitative interview benyttes, da denne metode tillader at afdække holdninger og bevæggrunde samt at få en fyldestgørende indsigt i informanternes konstruktioner af fortællingen som værktøj i rekrutteringsarbejdet (De Vaus, 2001:19).

Der er lavet fem interviews, ét med konsulenten og fire med forskellige ambassadører. Observationerne fra de førnævnte observationsstudier er brugt til at udforme mine interviewguides, som kan ses i bilag 8 og bilag 9. Interviewspørgsmålene er derfor delvist udformet og operationaliseret på baggrund af de refleksioner, jeg har gjort efter observationsstudierne, men ligeledes på baggrund af den narrative forståelse, jeg benytter som rammesættende for mine observationer. Dog er det vigtigt at understrege, at interviewspørgsmålene ikke udelukkende er baseret på refleksioner over observationsstudierne, men også på mit gennemgående kendskab til og forståelse af KFUMs Idrætsforbund. Der er lavet to forskellige interviewguides, der dog ligner hinanden meget og indeholder stort set samme spørgsmål. Selvom det er to forskellige interventioner jeg undersøger, er mine interviewguides næsten lavet identiske, da jeg ønsker at få det samme indblik i informanternes forståelse af rekrutteringsarbejdet. Mine interviewguides er lavet ud fra et semistruktureret princip, hvor der kan afviges fra interviewguiden i forhold til spændende emner informanten muligvis bringer på banen. Således er informanten selv med til at konstruere den viden, der opstår i interviewsituationen i samspil med mig som forsker (Kvale & Brinkmann, 2009: 18).

Hensigten med disse interviews er, at skabe en forståelse af, hvordan informanterne forstår det rekrutteringsarbejde de selv udfører omkring træner-/lederkurset. Dette kan karakteriseres som et begrebsinterview og er med til at kortlægge, hvordan rekrutteringsarbejdet opfattes forskelligt i de forskellige interventioner, kulturer og kontekster som det udføres i (Kvale & Brinkmann, 2009:168). Interviewene benyttes til at skabe en større forståelse af den narrative fortælling, der konstrueres under observationerne, men benyttes ligeledes til at skabe et grundlag for, i analysen, at diskutere nogle temaer som både observationer og interviews giver anledning til at diskutere i forhold til rekrutteringsarbejdet og den dominerende fortælling.

4.3.1 PRÆSENTATION AF INTERVIEWS

Interview 1 er med konsulenten og tager 25 min. Interviewet bliver lavet i et af KFUMs Idrætsforbunds mødelokaler. Konsulent er meget deskriptiv i sin besvarelse af spørgsmålene og har mange tanker om både, hvordan han forsøger at rekruttere nu, men også hvordan han vil gøre det anderledes, hvis alt kunne lade sig gøre. Konsulenten er meget fremtidsseende i sit perspektiv, og har mange tanker og ideer om, hvordan der fremadrettet skal rekrutteres til kurset. Derudover roser konsulenten ambassadørernes arbejde og er sikker på, at dette er den rigtige vej at gå i forhold til rekrutteringsarbejdet, da han har mener, at han har sværere ved at nå ud til slutbrugere, som i dette tilfælde er spillerne/kursisterne. Konsulenten tror på, at et sammenspil mellem begge interventioner sikre flere deltagere på sommerens kursus. (Bilag 10)

Interview 2 er med en ambassadør og foregår i hendes eget hjem. Interviewet tager rundt regnet 10 minutter. Ambassadøren synes det er svært at besvare mange af spørgsmålene, hvorfor hendes svar ikke altid er så fyldestgørende. Ambassadøren beskriver flere gange, hvor svært hun synes det er at sætte ord på, hvorfor kurset er som fantastisk som hun synes, hvorfor hun også er meget afklaret med, at videoer er et værktøj, som vil fremme rekrutteringsprocessen. Ambassadøren håber i høj grad, at der kommer flere kursister i år, da hun selv føler at rekrutteringsarbejdet virker. (Bilag 11)

Interview 3 er med en ambassadør, foregår i et klasseværelse og tager 10 minutter. Ambassadøren svarer kort og præcist på spørgsmålene. I stort set alle spørgsmålene, der handler om rekruttering refererer hun tilbage til den gang, hun selv blev rekrutteret til kurset, og hvordan hendes egen oplevelser har været med det. Ambassadøren reflekterer over spørgsmålene og bruger flere gange nogle

korte tænkepauser inden hun besvarer dem. Generelt benytter denne ambassadør i høj grad hendes egne erfaringer til at rekruttere, hvilket hun flere gange fortæller under interviewet. (Bilag 12)

Interview 4 er med en ambassadør, tager i underkanten af 10 minutter og er foretaget i et klasseværelse. Ambassadøren beskriver flere gange den læring, han selv har haft gennem kursusrækken og fremhæver dette som noget, der er vigtigt i rekrutteringsarbejdet. Ambassadøren mener at fortællinger og ansigt-til-ansigt rekruttering er den bedste måde at rekruttere flere kursister på, og har svært ved at se en anden måde at gøre det på. Han beskriver ligeledes også, at det er vigtigt at lave en opfølgning i de klubber han har været ude ved, ellers tror han ikke de bliver tilmeldt kurset. (Bilag 13)

Interview 5 er et ambassadørinterview, som er foretaget i ambassadørens eget hjem og varer på den gode side af 10 minutter. Ambassadøren har fokus på, hvordan KFUMs Idrætsforbund har skabt noget netværk for hende, og hvordan hun bruger dette i hendes liv nu. Ambassadøren er kort i sine formuleringer og taler ofte i generelle termer, hvorfor hun ikke så tit referer til hendes oplæg. Ambassadøren har stort fokus på, hvordan hun agerer forskelligt i forhold til hvem de tilhørerne er, og har ligeledes også en klar forståelse af, at ambassadørerne har nemmere ved at rekruttere kursister end konsulenten, da de nemmere kan engagere spillerne. (Bilag 14)

4.3.2 EVALUERING AF INTERVIEWS

Efter interviewene er gennemført, har jeg reflekteret over, hvordan jeg kunne have udført dem anderledes. Et af de elementer, der er meget overraskende for mig under interviewsituationerne er, at selvom interviewguidens længde er ens for konsulenten og ambassadørerne, er der cirka 15 minutters forskel på selve interviewenes længde. Dette gør som sådan ikke noget for min empiriindsamling, men beskriver nok nærmere, at den erfaring konsulenten har, samt at han arbejder med rekruttering af kursister til daglig, giver ham flere tanker og holdninger til, hvordan rekrutteringsarbejdet skal foregå. Hvis jeg skulle have gjort noget anderledes, skulle jeg have bedt ambassadøren om at være mere uddybende i deres svar. Dog tror jeg de vil have svært ved dette, da de ikke nødvendigvis har gjort sig flere tanker omkring interviewspørgsmålene. For at komme uden om denne problemstilling, vil jeg ønske, at jeg havde bedt ambassadørerne om at trække mere på deres egne erfaringer og fortæller historier om, hvordan de selv oplever den rekrutning og det rekrutteringsarbejde de nu selv er

en del af. På den måde vil jeg både have fået nogle mere fyldestgørende interviews med ambassadørerne, men jeg vil ligeledes have fået flere narrative konstruktioner om deres egen oplevelser, og hvordan de nu benytter disse oplevelser i deres eget rekrutteringsarbejde.

En anden måde jeg kunne have tilgået mine interviews på, var gennem fokusgruppeinterview. Har jeg lavet et fokusgruppeinterview med flere ambassadører, vil de blive bevidste om hinandens synspunkter på rekrutteringsarbejdet. Dette vil måske kunne skabe en større refleksion omkring, hvordan rekrutteringsarbejdet foregår, hvordan det kan gøres anderledes, og hvilke fordele og ulemper, der er ved at rekruttere gennem historiefortælling. Dog vil et fokusgruppeinterview ikke give mig ambassadørernes egne konstruktioner og forståelser af den narrative fortælling, da de vil være påvirket af de andre ambassadører (Kvale & Brinkmann, 2009:170). Jeg tror dog på, at en kombination af et fokusgruppeinterview og nogle korte enkeltinterviews, kunne have udfoldet begrebsforståelsen af rekrutteringsarbejdet og kunne have været fordelagtigt i nærværende speciale.

4.4 FORSKNING I EGET FELT

Når der forskes i eget felt, kan det ikke undgås, at forskeren er indlejret i feltet, og det er derfor vigtigt at forholde sig til denne indlejrethed. Jeg arbejder, som nævnt, frivilligt i KFUMs Idrætsforbund, hvorfor jeg her igennem har et bredt kendskab til og en forståelse af feltet, men også en forforståelse, der kan skabe en blindhed for at forstå helheden. Jeg går til feltet med en forforståelse af, at ambassadørerne i højere grad benytter sig af narrative fortællinger i deres rekruttering, og at de derfor har nemmere ved at rekruttere kursister til sommerens kursus. For at undgå, at denne forforståelse ikke skaber en blindhed, søger jeg at undersøge feltet med så meget objektivitet som muligt (Kristiansen & Krogstrup, 2015:110ff). Jeg har derfor forsøgt ikke at gøre forskel i mine observationer og interviews, hvorfor jeg også har lavet stort set ens interviewguides. En ting jeg skal forholde mig til som forsker, er min balance mellem nærhed og distance til feltet. Fordi jeg har et kendskab til feltet, er jeg også kendt af alle informanter, der benyttes i dette speciale. Mit personlige kendskab må ikke overtage min professionalitet til feltet, og det er derfor vigtigt, at alt subjektivitet holdes uden for empiriindsamling, så jeg er i stand til at observere og interviewe uden det konflikter med mit personlige kendskab til informanterne. Da jeg selv sidder i kursusudvalget og derfor er med til at sørge for kurset går godt, er det vigtigt, at jeg holder en akademisk distance til feltet, så jeg ikke bliver påvirket af min egen personlige interesse i, at rekrutteringsprocessen går godt. Derfor forsøger jeg at være neutral i måden jeg interviewer informanterne på. En nærhed til feltet kan dog ikke undgås, og specielt mine

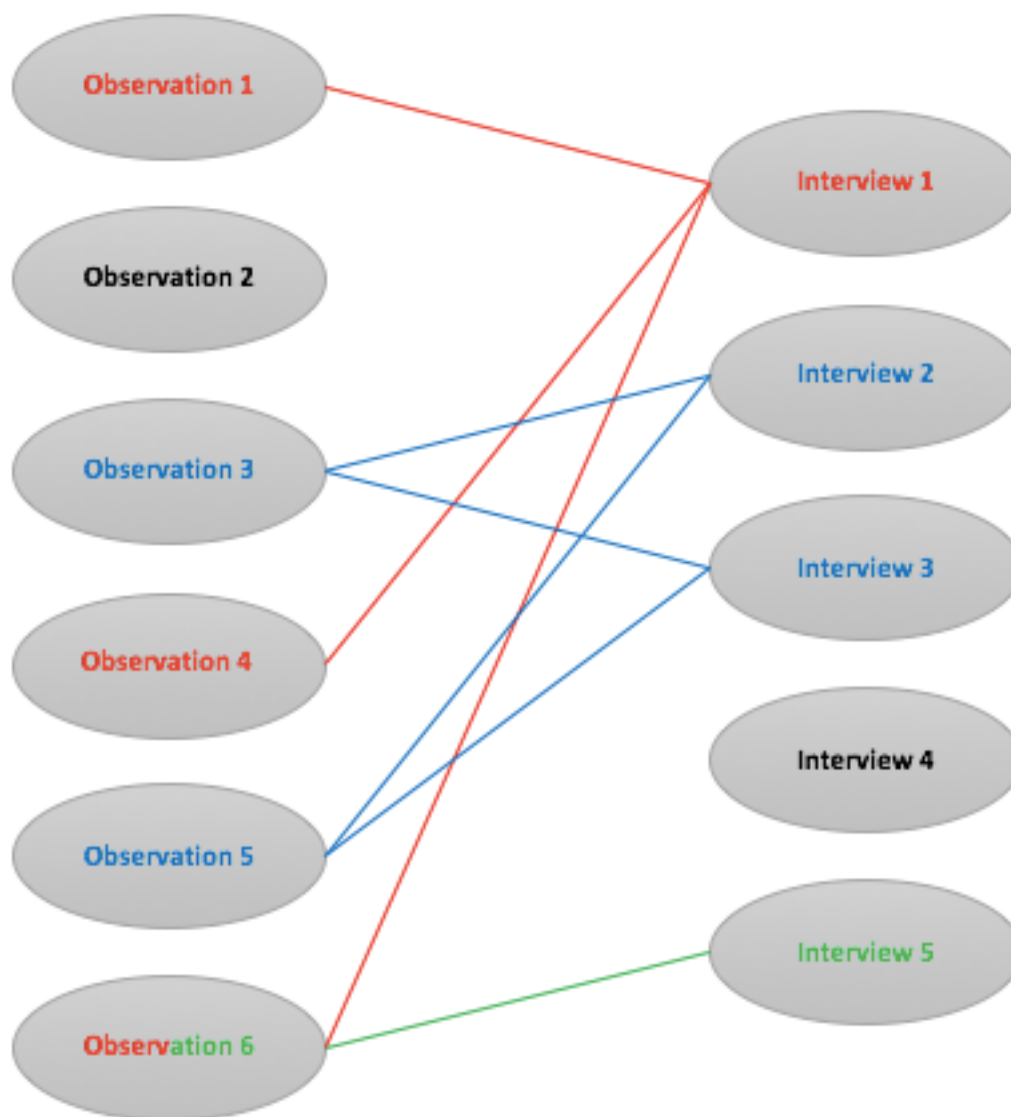
interviews har haft et præg af venskabelig samtale, dog ikke noget jeg vurderer har forringet kvaliteten af dem (Kristiansen & Krogstrup, 2015:110ff). Ydermere kan et kendskab til feltet betyde, at nogle fund måske skjules eller negligeres, da det vil skade feltet. Denne problematik føler jeg ikke, jeg står i som forsker, da nærværende speciale ønsker af belyse, hvordan narrativ teori kan bruges til at forstå rekrutteringsprocessen, og min undersøgelse bør derfor undersøge en mere skjult viden og lede til en øget forståelse for KFUMs Idrætsforbund rekrutteringsarbejde, hvorfor intet bør skjules. (Saltofte, 2016: 18 ; Kristiansen & Krogstrup, 2015:110ff).

Mine observationsnoter kan ses som en meningskondensering af fortællingen og selve observationen. Fordi jeg ikke har fået de tilhørernes fortolkning af observationerne, vil det i analysen blive min fortolkning af observationen og den dominerende fortælling, der vil analyseres. Der kan her argumenteres for, at jeg umuligt kan undgå at mit forforståelse ikke har en indflydelse på min fortolkning, og specielt i min analyse af informanternes følsomhed for det kanoniske, der bliver præsenteret i afsnit 7.2.5 Når selvfølgeligheder skaber blindhed for det kanoniske, er det svært for mig at undgå, at mit kendskab til feltet ikke kommer til at påvirke min fortolkning, og måske ligeledes skabe blindhed, da jeg ligesom informanterne er indlejret i feltet.

4.5 METODISK REFLEKSION

En kombination af observation og interviews er den metodiske tilgang, jeg har fundet bedst til at undersøge min problemformulering. Efterfølgende har jeg alligevel reflekteret over, om og hvordan jeg vil have gjort processen anderledes, hvis jeg skulle påbegynde den på ny. En af de markante ting jeg har fundet frem til er, at jeg i et større omfang gerne vil have benyttet mig af en deduktiv tilgang. Det har for mig som forsker været svært, både i observationerne og interviewene at målrette min søgen efter viden, da jeg ikke har været helt klar over, hvad jeg kigger efter. Derfor vil jeg i stedet have benytte en mere teoretisk tilgang, specielt til udarbejdelsen af min interviewguide, da dette også vil have givet mig et mere klart billede af, hvordan informanterne selv forstår og sætter ord på deres narrative fortællinger og rekrutteringsarbejdet.

Flere af observationerne og interviewene er lavet med de samme informanter, hvilket nedenstående figur illustrerer.

(Egen illustration)

Interview 1 er interviewet med konsulenten, og som figuren viser har han været tilstede under observation 1, 4 og 6. Til observation 6 var der også en ambassadør tilstede, som er hende jeg interviewer i interview 5. Interview 2 og 3 er ambassadørinterview og begge ambassadører har sammen lavet to oplæg, som er observation 3 og 5. Dette betyder at den ambassadør jeg observerer på i observation 2 ikke har deltaget i et interview, og ligeledes har jeg ikke været ud at observere, den ambassadør jeg interviewer i interview 4. Jeg synes interviewsituationerne er bedre, i de interviews, hvor jeg først har observeret, fordi jeg så kan stille uddybende spørgsmål til informanten, men ligeledes også være mere præcis i min spørgsmålsformulering. Under observation 2 fortager jeg samtidig nogle observationer, jeg gerne vil have uddybet i et interview med informanten. Derfor argumenterer jeg for, at det vil

have været fordelagtigt, at der er fuldstændig overensstemmelse mellem informanterne i observationerne og interviewene. Jeg mener dog stadig, at jeg i høj grad fik noget ud af både observation 2 og interview 4, da informanterne skaber deres egen konstruktion af fortællingen, og de derfor stadig skaber et billede af, hvordan narrativ teori kan bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i KFUMs Idrætsforbund.

Et spørgsmål som altid er relevant at stille er, hvornår jeg er empirimættet i forhold til min kvalitative empiri. I forhold til observationer og interviewet med konsulenten vurderer jeg, at jeg er empirimættet. Jeg har to rene konsulentobservationer og ét, hvor der også er en ambassadør tilstede samt ét interview. Gennem mine observationer kan jeg se, at konsulenten i høj grad konstruerer den samme fortælling omkring kurset, og jeg tror derfor ikke yderligere observationer vil have skabt nye fund. Ambassadørobservationerne er lidt anderledes, da jeg her har fulgt flere forskellige ambassadører. Her kan der argumenteres for, at jeg hele tiden vil få en ny konstruktion af fortællingen om kurset, jævnfør den socialkonstruktivistiske forståelse, der beskriver at opfattelsen af virkeligheden altid laves ud fra egne konstruktioner og fortællinger. Jeg synes det vil være optimalt, hvis jeg har en observation mere, hvor både konsulenten og en ambassadør er tilstede, for nærmere at forstå den synergi, der er mellem de to informanter og deres konstruktion af fortællingen. Ser vi bort fra dette synes jeg, at jeg har et passende og dækkende billede af, informanternes fortællinger, hvilket jeg mener er fyldestgørende nok til at analysere, hvordan narrativ teori kan benyttes til at forstå rekrutteringsarbejdet i et idrætsforbund.

5. TEORI

Kapitlet vil først præsentere det narrative landskab, hvori valget af Jerome Bruner og Michael White som teoretikere begrundes. Herefter skitseres det, hvordan narrativ teori kan have betydning for rekrutteringsarbejdet, og efterfølgende vil udvalgte begreber fra Bruner og Whites narrative arbejde præsenteres. Til sidst vil det kort præsenteres, hvordan teorien benyttes i analysen.

5.1 DET NARRATIVE LANDSKAB

Den narrative teori har strømninger i den (post)strukturalistiske, systemiske og socialkonstruktivistiske videnskabsteori, hvor væsentlige teoretikere som Michel Foucault, Gregory Bateson og Jerome Bruner har sat deres aftryk på den narrative metafor (Holmgren, 2007:9-18 ; Holmgren, 2006:9-18). Narratologien, der er teorien om fortællinger, stammer fra litteraturteorien, som har oprindelse i strukturalismen. Den strukturalistiske narratologi søger at finde betydning i fortællingen ved at kigge på fortælleren og fortællingens opbygning, hvor specielt Foucault har tilføjet en mere poststrukturalistisk vinkel, hvor magtinteresse har betydning for måden fortællingen produceres på, da der altid kan eksistere en modmagt, som vil skabe en anden produktion af fortællingen (Holmgren, 2006:12-15). Den systemiske narratologi understreger, at det aldrig er nok med én beskrivelse af fortællingen, men at der altid kan fortælles en anden historie end den dominerende. Derfor kan der ses en sammenhæng i den systemiske og poststrukturalistiske forståelse af narratologien, da ingen narrativ fortælling er total, fordi der altid kan etableres en anden fortælling (Holmgren, 2006:11f). Socialkonstruktivisme afviger lidt fra den pointe, og er i høj grad præget af Jerome Bruners meningsbegreb, der beskriver, at meninger altid er formuleret i narrativer i fortællinger. I stedet for at søge en anden fortælling end den dominerende, søger socialkonstruktivismen at finde mening i de sociale og kulturelle betingelser fortællingen er indlejret i (Holmgren, 2006:16f). Fordi specialet ønsker at belyse, hvordan der kan arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige, er det væsentligt at forstå den mening informanterne i specialet ønsker at skabe med deres narrative fortælling, hvorfor jeg benytter en mere psykologisk og socialkonstruktivistisk tilgang til den narrative metafor.

5.1.1 JEROME BRUNER OG MICHAEL WHITE

Som nævnt i det tidligere afsnit er narrativ teori en sammensmeltning af begreber fra mange forskellige traditioner. To af dem, der er de væsentligste bidragsydere til den psykologiske forståelse af den narrative begrebsverden er Jerome Bruner og Michael White. Deres arbejde med narrativ teori er udviklet i en overlappende periode, hvorfor de lader sig inspirere af hinandens arbejde. Derfor benyttes begge teoretikere til at udarbejde et teoriafsnit, der skitserer de begreber, der benyttes senere i specialets narrative analyse. Jeg vil starte med kort at præsentere begge teoretikere.

Psykolog Jerome Bruner (1915-2016) har sin oprindelse i den kognitive psykologi, men gør senere op med dele af denne samt behaviorismen, for at tilslutte sig kulturpsykologien, der har større fokus på meningsdannelsen og fortolkning (Bruner, 1999:9). Bruner argumenterer for, at mennesker er fortolkende og meningssøgende, hvorfor han mener, at opfattelsen af virkeligheden altid vil ske ud fra vores egne konstruktioner af den. For at forklare og ikke mindst forstå den virkelighed vi lever i, danner mennesket en fortælling eller et handlingsforløb, gennem narrativer. Narrativer skal ifølge Bruner ses som dynamiske og kan derfor hele tiden ændre sig alt efter, hvordan vores fortolkning af verden er. Derfor sætte Bruner mening og kultur over for hinanden og argumenter for, at mening skabes i sammenspil med den sociale kontekst.

Socialrådgiver og familieterapeut Michael White (1948-2008) er grundlægger af den narrative terapi. Whites narrative fokus på terapien går imod tidligere strømninger, hvor White introducerede den narrative forståelse af, at det ikke er personen der er problemet, men problemet der er problemet (White, 2006:32). Selvom den terapeutiske tilgang til den narrative teori ikke er hensigten at benytte i specialet, benyttes White til at supplere Bruners begrebsapparat, da White, blandt andet, i høj grad fokuserer på den dominerende fortælling, som også Bruner benævner i sin teori. Jeg vurderer derfor at begge teoretiker supplerer hinanden så godt, at brugen af dem begge vil give den mest fyldestgørende forståelse af specialets teoriramme.

5.2 NARRATIVETS BETYDENING FOR REKRUTTERINGSARBEJDE

Som det står beskrevet i problemanalysen på side 18, bliver narrativ teori benyttet i rekrutteringsarbejdet i ikke-frivillige organisationer og virksomheder. Her dannes der en intern fortælling om, hvem organisation er og ligeledes benyttes det narrative landskab til at forstå, om kandidatens selvfortælling

passer ind i organisation. Den narrative metode benyttes altså allerede i rekrutteringsprocesser, hvorfor det også er oplagt, at benytte den i en frivillig organisation. For frivillige organisationer som KFUMs Idrætsforbund er det ikke den vigtigste faktor, at der er et 100% match mellem forbundets interne fortælling og de frivilliges selvfortælling. Til gengæld ønsker forbundet at få flere frivillige, og det er her narrativ teori kan gavne forbundet rekrutteringsproces. At bruge fortælling som et værktøj til at danne en forståelse af og en mening om, hvorfor unge skal være frivillig, giver forbundet en mulighed for at rekruttere flere frivillige. En analyse af de fortællinger, informanterne i specieleet laver, vil derfor give KFUMs Idrætsforbund et billede af, hvordan de skaber en fortælling om kurset, hvordan de skaber forskellige fortællinger om kurset og hvordan den samlede dominerende fortælling forstås. På den måde kan forbundet arbejde videre med deres rekrutteringsstrategi, med en viden om, hvordan deres fortælling fortolkes af henholdsvis dem selv, men ligeledes af lytteren.

5.3 DEN NARRATIVE TEORI

Bruner opererer med to forskellige måder at organisere begivenheder og konstruere virkeligheden på; den logisk-videnskabelige og den narrative tankemåde. Den logiske tankemåde refererer til 'fysiske' ting, og kan ses som et formelt system af forklaringer og beskrivelser. Den logisk-videnskabelige tankemåde kendetegner den positivistiske tankgang, som White i et vist omfang tager afstand til, men den beskrives alligevel i specialets teoriafsnit, da det ikke altid er muligt for informanterne at benytte sig af en narrativ tankemåde, og derfor trækker på en mere logisk-videnskabelig, hvilket tydeliggøres i analysen (White & Epston, 1990:77-83). Den narrative teori, trækker naturligvis på den narrative tankemåde, der beskæftiger sig med, hvordan narrativet lokaliserer erfaringer i den kultur den er indlejret i, for på den måde at skabe en forståelse af helheden (Bruner, 1986:12).

5.3.1 HANDLINGS- OG BEVIDSTHEDSLANDSKABET

Hele tanken bag det psykologiske narrative perspektiv er, at mennesker er meningsskabende individer, som forsøger at skabe mening med de begivenheder, de oplever gennem fortælling. Dette betyder også, at der ikke dannes en mening når begivenheden opleves, men den skal fortolkes for at kunne forstås. Bruner forsøger at forklare dette, ved at beskrive, at fortællinger består af et dobbelt landskab; et handlingslandskab og et bevidsthedslandskab (White, 2008: 90).

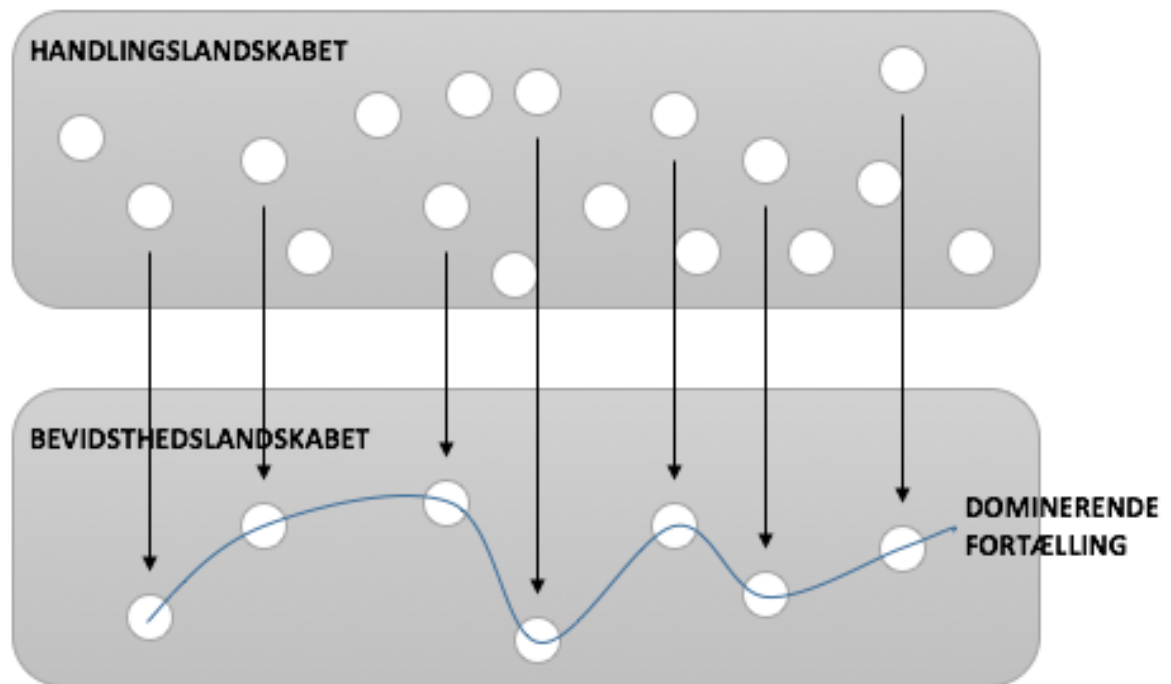
Handlingslandskabet beskrives som det sted, hvor samtlige af individets handlinger, følelser og oplevelser finder sted. Elementerne i handlingslandskabet er for det meste ubevidste, fordi vi handler

uden tanke bag, og derfor knyttes alle vores handlinger til handlingslandskabet. Når individet skal videreformidle sine oplevelser og handlinger gennem fortælling, skal disse forkortes, da fortællingen om oplevelsen er kortere end selve oplevelsen. Derfor filteres meget af det oplevede fra i fortællingen, og dette kan, kun lade sig gøre, hvis handlingerne i handlingslandskabet udvikles i bevidsthedslandskabet, så de kan tilskrives en mening (White, 2008: 90ff).

Bevidsthedslandskabet er det sted, hvor der bevidst træffes et valg om, hvilke elementer der fra oplevelserne i handlingslandskabet skal beskrives. Bevidsthedslandskaber er derfor, i modsætning til handlingslandskabet, et sted, hvor oplevelserne sættes sammen i en bestemt rækkefølge, så det skaber en mening og en forklaring, der stemmer overens med det plot individet ønsker at skabe en fortælling omkring. Bevidsthedslandskabet udvikles i en vis grad af fortælleren selv, da han selv vælger, hvilke elementer, der beskrives i fortælling, men ligeledes spiller læserens, eller i specialets tilfælde lytterens, forståelse af fortælling også en stor rolle (White, 2008: 90-93).

”... det er et element af indeterminans som får teksten til at kommunikere med læseren, i den forstand, at det ansporer ham til at deltage både i produktionen og i forståelsen af værkets intention” (White, 2008:93).

Ovenstående citat beskriver, at selvom fortælleren udvælger bestemte elementer til sin fortælling, skabes mening i sammenspil med lytteren, da lytterens fortolkning af fortællingen er med til at skabe og forstå den dominerende fortælling, som er en sammenkobling af de elementer, der trækkes fra handlingslandskabet over i bevidsthedslandskabet (White, 2008: 90ff).

(Egen illustration)

Ovenstående figur skitserer, hvordan elementer fra handlingslandskabet udvælges og kædes sammen i bevidsthedslandskabet så de udgør en dominerende fortælling. Jeg vil senere vende tilbage til den dominerende fortælling, men vil først forklare, hvordan man som fortolker finder frem til denne. Da en lytter eller fortolker ikke kender til fortællerens bevidsthed, kender de ikke baggrunden for, hvilke elementer der beskrives i fortællingen, og derfor heller ikke fortællerens erfaringer, som danner grundlag for den dominerende fortælling. For at finde frem til fortællerens dominerende fortælling, kan narrativet fragmenteres i små dele, der senere kan sammenkædes til en dominerende fortælling (Bruner, 1999:78).

5.3.2 NARRATIV ANALYSE

Ifølge Bruner skal en fortælling kunne identificeres som et egentligt narrativ, og dette gør han ved at benytte begreberne; agentivitet, sekventialitet, følsomhed for det kanoniske og perspektiv, hvilket han også kalder krav til fortællerkunsten (Bruner, 1999:78). Når en fortælling er identificeret, ved hjælp af disse begreber, skaber det netop grundlag for, at kunne analysere og fortolke den dominerende fortælling, som jeg ønsker at indlede min analyse med, hvorfor agentivitet, sekventialitet, følsomhed for det kanoniske og perspektiv nu vil blive beskrevet.

Agentivitet beskriver Bruner også som bevidst handlen. Begrebet beskriver, at ethvert narrativ er karakteriseret af individer, som bevidst handler for at nå et mål. *"For 'bevidst handlen' indebærer, at der altid handles under indflydelse af bevidsthedstilstande"* (Bruner, 1999:25). Altså argumenterer Bruner for, at der i fortælling altid vil være en bestemt agenda eller agenthed, da vi som mennesker handler bevidst og derfor også agerer grundet vores overbevisning. På denne måde vil fortællingen være retningsbestemt, og fortælleren er fokuseret på at nå sit mål med fortællingen (Bruner, 1999:78).

Sekventialitet refererer til måden, hvorpå begivenheder og tilstande linealiseres på en standardiseret måde. Ifølge Bruner, er dette en af narratives væsentligste egenskaber, da det er her fortællerens erfaringer begynder at tage form.

"En fortælling er sammensat af en unik sekvens af begivenheder, sindstilstande, hændelser, hvor mennesker optræder som personer eller aktører. Det er dens grundelement. Men det er ikke sådan, at disse grundelementer så og sige har et liv eller en mening. Deres mening er givet ved deres plads i den samlede gestaltning af sekvenser som helhed" (Bruner, 1999:52).

Altså beskriver Bruner, at en enkelt sekvens ikke vil skabe mening, men når den sættes ind i et historieforsløb, hvor hændelser og følelser kobles sammen, skaber det en orden i narrativet. På denne måde giver det anledning til lytterens fortolkning, og derfor argumenterer Bruner også for, at det er vigtigt, hvordan historien sekvenseres, fordi det er centralt i forhold til fortællingens fortolkning og betydning (Bruner, 1999:52,78).

Følsomhed over for det kanoniske er det begreb, der dækker over fortællingens evne til at undskylde over for de afvigelser der er fra kulturelle normer.

"Begynd med det 'normale', det folk tager for givet om den adfærd, der udspiller sig omkring dem. I enhver kultur tager vi det for eksempel for givet, at folk opfører sig på en måde det svare til de omgivelser, de befinder sig i. (...) Fordi den er normal, opleves den som kanonisk og dermed også selvforklarende" (Bruner, 1999:55f).

Individet har en følsomhed for at lægge mærke til noget, der skiller sig ud fra de kulturelle normer. Når en fortælling skabes, er det derfor vigtigt, at fortælleren søger at begrunde de normafvigende elementer fortællingen indeholder, da lytteren ellers ikke vil forstå dem. På denne måde argumenterer Bruner for, at fortælleren får verden til at give mening, da fortolkeren nu kan forstå, hvorfor fortællingen indeholder normafvigelser. Følsomheden for det kanoniske giver også et indblik i, hvad fortælleren betragter som 'normalt', hvorfor det giver et billede af fortællerens erfaringsgrundlag. (Bruner, 1999:55-56,78).

Perspektiv er det sidste begreb Bruner beskriver som et krav til fortællerkunsten. Dette betyder, at fortællingen skal have en stemme, "*den kan ikke i narratologien jargon, være 'stemmeløs'*" (Bruner, 1999:78). Kort sagt kræver fortællingen et fortællerperspektiv, og fortællingen kan derfor ikke fortælles af en alvidende fortæller (Bruner, 1999:78).

Efter endt analyse af fortællingen, vil den kunne identificeres som et egentligt narrativ. Analysen vil ligeledes frembringe et billede af fortællerens erfaringsgrundlag, hvorfor det nu er muligt at sammenkæde de elementer der er udvalgt, til at beskrive den dominerende fortælling.

5.3.3 DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Nu har jeg flere gange nævnt den dominerende fortælling, og det er netop denne fortælling specialet ønsker at skabe et billede af. Som det står beskrevet i afsnittet om handlings- og bevidsthedslandskabet på side 38, er den dominerende fortælling konstrueret af de elementer, der er udvalgt fra handlingslandskabet til bevidsthedslandskabet og den mening vi tilskriver disse elementer (White & Epston, 1990:40). Efter en analyse af fortællingen som et egentligt narrativ, fremstår fortællerens erfaringer, og netop disse erfaringer udgør en ny viden, der nu kan sammenkædes til en dominerende fortælling. Den dominerende fortælling opbygges omkring et bestemt plot, dette kan eksempelvis være et plot om, at KFUMs træner-/lederkursus danner unge mennesker, og dette gør fortællingen effektiv, da lytteren fortolker de erfaringer fortælleren beskriver. Dette gør også at den dominerende fortælling påvirker øvrige fortællinger om samme emne, da lytteren skaber en forståelse ud fra sin egen forståelse og derfor karakteriserer fortællingen på en bestemt måde (Morgan 2005:34). For nærværende speciale er dette spændende, da jeg gennem seks observationer har fulgt forskellige personer, som skaber forskellige dominerende fortællinger omkring KFUMs træner-/lederkursus. Disse fortællinger fortolker lytteren og karakteriserer derfor kurset ud fra den dominerende fortælling de har hørt.

Altså skabes der forskellige dominerende fortællinger omkring KFUMs træner-/lederkursus, som jeg i analysen vil forsøge at kæde sammen, så der grundlæggende dannes én dominerende fortælling.

5.4 TEORIENS ANVENDELSE I SPECIALET

Jerome Bruner og Michael Whites fortolkning af den narrative teori er valgt til at analysere KFUMs Idrætsforbund to interventioner; konsulentens foreningsmøder og ambassadørernes foreningsoplæg. Der er grundlæggende én stor forskel på disse interventioner, når de ses i lyset af den narrative teori. Forskellen ligger i, at konsulenten ikke har erfaringsnære og konkrete oplevelser om kurset, han kan trække fra handlingslandskabet til bevidsthedslandskabet og der ud fra lave en dominerende fortælling, da han aldrig selv har deltaget på kurset. Derfor kan der sættes spørgsmålstegn ved, om den fortælling der findes i observationerne kan karakteriseres som et egentligt narrativ. Jeg vælger dog, på lige fod med de andre observationer, at lave en narrativ analyse af konsulentens fortællinger, da det vil frembringe hans dominerende fortælling, der kan være med til at give et billede af, hvordan en fortælling skabes, når det er en foreningsleder, der er tilhører. Dog vil jeg i Del IV i analysen igen kigge på denne problematik, og anskue fortællingen fra et andet perspektiv, så konsulenten alligevel kan benytte fortællingen i sit rekrutteringsarbejde.

6. ANALYSESTRATEGI

Dette kapitel vil beskrive analysestrategien, og hvordan analysen inddeles i fire afsnit. Del I er specialets analyserende del. Denne del vil indeholde en narrativ analyse af de fortællinger, der findes i forbindelse med observationsstudierne. Del II vil have et diskuterende element. Denne del vil trække på temaer, jeg har fundet i forbindelse med min empiriindsamling. Del III vil skitsere min fortolkning af KFUMs dominerende fortælling om kurset. Slutteligt vil Del IV komme ind på, hvordan fortælling kan benyttes som et værktøj i en rekrutteringsproces i andre idrætsforbund end KFUMs.

6.1 DEL I

I første del af analysen, vil der laves en narrativ analyse af specialets seks observationer. Alle observationer vil blive analyseret for et egentligt narrativ ved hjælp af Bruners begreber; agentivitet, sekventialitet, følsomhed for det kanoniske og perspektiv, og efterfølgende vil den dominerende fortælling fortolkes. Grundet det, at der laves en narrativ analyse af observationerne, har jeg ikke informanternes ordrette fortælling. Jeg vil derfor argumentere for, at de feltnoter, jeg har taget under observationerne, er min egen konstruktion eller meningskondensering af oplægget/mødet. Feltnoterne er taget så udførligt som muligt, og selvom der ikke fremstår ordrette fortællinger, skaber noterne et stærkt billede af den fortælling henholdsvis konsulenten og ambassadørerne konstruerer. Analysen vil henvise til mine feltnoter og vil samtidig trække uddrag ind, som kan understøtte min analyse.

6.2 DEL II

Anden del af analysen vil have et diskuterende element. Jeg vil benytte temaer, jeg har fundet relevante i mine observationer og ligeledes temaer, der er stået frem efter den narrative analyse, som ramme for en diskuterende analyse. Jeg har udvalgt nogle forskellige temaer, som kan diskutere de dominerende fortællinger, som fremtræder i første del af analysen og sætte spørgsmålstejn ved, hvordan de opbygges, og hvordan der er forskel på dem, når de indlejres i forskellige kulturer. I denne del vil jeg inddrage interviews til at begrunde min diskussion og jeg vil ligeledes inddrage teori, der ikke er beskrevet i specialets teoriafsnit, for at styrke mig belæg. Diskussion skal munde ud i en bredere forståelse af de dominerende fortællinger, som i sidste ende kan være med til at skabe én dominerende fortælling om kurset.

6.3 DEL III

Tredje del i analysen vil sammenkæde de enkelte dominerende fortællinger til én dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus. Jeg vil, efter den dominerende fortælling er fortolket, inddrage problemanalysen, til at give nogle bud på, hvordan den dominerende fortælling kan styrkes, så den i et større omfang kan omfavne rekrutteringsprocessen. Jeg vil ligeledes inddrage en problematik jeg diskuterer i Del II, og komme med forslag til, hvordan KFUM kan imødekomme denne.

6.4 DEL IV

I sidste del af analysen vil jeg kigge på de fund, jeg har gjort i KFUMs Idrætsforbund, i et bredere perspektiv, og denne del vil derfor blive specialets perspektiverende analyse. Jeg vil se på fortællingen som et værktøj i en rekrutteringsproces, men jeg vil ligeledes komme ind på, om det at 'fortælle' kan fortolkes på en anden måde, end det er gjort i specialet. Jeg vil i denne del ligeledes inddrage citater fra mine interviews. Denne del vil binde en sløjfe om specialet og være med til at besvare den overordnede problemformulering, der lyder: Hvordan kan der arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund?

For at illustrere analysens opbygning, indsætter jeg en figur herunder. Henholdsvis Del I og Del II af figuren vil blive præsenteret i indledning til der respektive afsnit, hvor de vigtigste fund vil præsenteres, så der skabes et overblik for læseren.

DEL I – Observationerne analyseres og den dominerende fortælling fortolkes

DEL II – Temaer fra min empiriindsamlingen samt Del I's analyse diskuteres

DEL III – Informanternes dominerende fortællinger sammenkædes til én dominerende fortælling

DEL IV – Der præsenteres, hvordan fortælling kan bruges som værktøj i rekrutteringsarbejdet

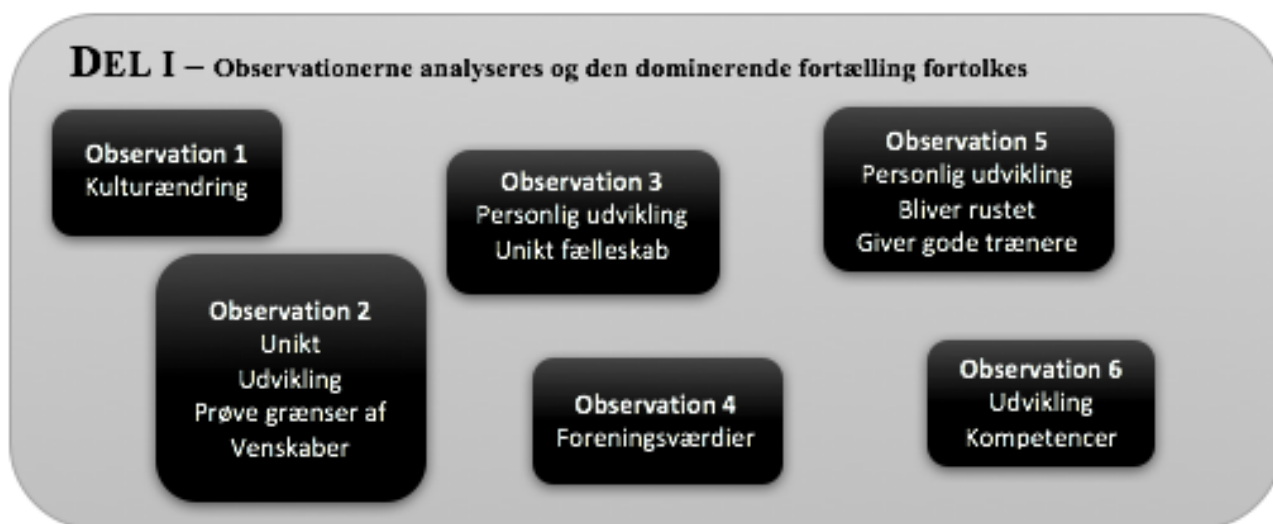
(Egen illustration)

7. ANALYSE

Specialets analyse vil, som analysestrategien beskriver, besvare problemformulering: Hvordan kan der arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund? Specialet er inddelt i fire dele, der går fra en narrativ analyse til en mere perspektiverende del, som kigger på fortællingen som værktøj i rekrutteringsprocessen generel.

7.1 DEL I

I denne del vil jeg analysere specialets seks observationer som egentlige narrativer, hvorefter jeg vil beskrive den dominerende fortælling. Som teoriafsnittet beskriver, er handlingslandskabet det sted, hvor alle erfarede oplevelser og begivenheder finder sted. Disse erfarede begivenheder er jeg ikke bekendt med som fortolker, og jeg argumenterer derfor for, at informanterne har udvalgt bestemte elementer til sit bevidsthedslandskab, som de i observationerne præsenterer i en fortælling. For at fortolke den dominerende fortælling, vil jeg gennem den narrative analyse kigge på de erfaringer, som træder frem, og den dominerende fortælling vil derfor blive min fortolkning, af de elementer informanten har valgt at inddrage i sin fortælling. For at skabe et overblik illustreres de vigtigste fund fra hver observation i nedenstående:

(Egen illustration)

7.1.1 OBSERVATION 1

I observationerne med konsulenten, kan de elementer, der er trukket fra handlingslandskabet til bevidsthedslandskabet ikke altid betragtes som oplevede begivenheder. Konsulenten har ikke selv deltaget på kurset, og kan derfor ikke trække på egne oplevelser, som er forbundet hermed. I stedet benytter konsulenten sig af erfaringer, han har hørt eller set på kurset, og de elementer han trækker ned i sit bevidsthedslandskab og kæder sammen til en fortælling, beror derfor mange gange på en mere logisk-videnskabelig tankemåde. Der kan argumenteres for, at konsulenten i flere tilfælde lægger formelle forklaringer og begrundelser til grund for sin fortælling og forsøger at skabe en ydre påvirkning, som former og konstruerer fortællingen. Jeg vil med denne forståelse analysere konsulentens fortælling som et egentligt narrativ, hvorefter jeg vil fortolke den dominerende fortælling.

Konsulenten starter med at præsentere sig selv som konsulent i KFUMs Idrætsforbund. Allerede her giver han fortællingen perspektiv, da han ikke længere er en alvidende fortæller. Der kan argumenteres for, at han heller ikke er 'sig selv', men han kommer med en fortælling som konsulent i KFUMs Idrætsforbund. Dette giver fortællingen et stærkt perspektiv, da han både giver fortællingen autoritet og erfaring qua sin titel. Ligeledes benytter han gennem hele fortællingen 'vi' omkring KFUMs Idrætsforbund, hvorfor det altså er en fortælling set fra dette perspektiv.

Ligeledes vises konsulentens agentivitet flere steder i min observation, hvor en bevidst handlen, kommer til udtryk i fortællingen. *"Konsulenten slutter af med at sige til foreningslederen, at hvis de kigger vores (KFUMs) vej, så bliver det rigtig sjovt for jer som klub"* (Observation 1). Her ses en grad af agenthed, der tydeliggør, at konsulenten arbejder bevidst på at "sælge" KFUM som forbund og rekruttere kursister til kurset. Det ses flere steder i min observation, at konsulenten beskriver, hvorfor det vil være godt at benytte kurset til de unge mennesker og ligeledes, hvordan KFUMs Idrætsforbund kan hjælpe medlemsforeningen. Den bevidste handlen viser, hvilket plot konsulenten har bygget sin fortælling op omkring og måden, hvorpå han sekvenserer sin fortælling kan give et billede af hans erfaringer.

Konsulenten starter ud med at skabe et billede af, at frivilligheden har ændret sig, og han linealiserer her tilstande og begivenheder på en standardiseret måde.

”Konsulenten og foreningslederen kommer hurtigt ind på en snak om, at det tidligere har været sådan, at man altid hang ud i klubben og man hjalp der, hvor der var brug for det. Sådan mener de ikke, det er i dag, og de unge er ikke opdraget til at være sådan. Konsulenten kommer hurtigt ind på, at det er det kurset gerne vil lære de unge” (Observation 1).

I ovenstående uddrag fra observationen ser vi, hvordan der udvikler sig en snak mellem konsulenten og foreningslederen om, hvordan frivilligheden har ændret sig i dag i forhold til tidligere. Her trækker konsulenten på nogle erfaringer og begivenheder omkring kultur, som han har oplevet, men samtidig linealiserer han dette med en følelse af sammenhold. Dette er et eksempel på, at konsulenten sekvenserer sin fortælling, da dette element i hans oplæg bygger videre til det næste element, nemlig det, at kurset gerne skal uddanne de unge, så denne problematik løses. På denne måde kan det også ses, at hans sekventialitet støtter op omkring agentheden og plottet i fortællingen. Det fremgår i uddraget, at konsulenten har en erfaring med, at kulturen har ændret sig, og dette bliver derfor en indgangsvinkel til at snakke om, hvordan de som klub kan lave om på det. I ovenstående eksempel bygger sekventialiteten på en narrativ tankemåde, da konsulenten søger at skabe en fortælling, hvor han trækker på oplevede erfaringer fra sit handlingslandskab, og sætter dem i en kontekst i bevidsthedslandskabet, så de skaber mening. Et eksempel, hvor konsulenten linealiserer begivenheder og tilstande ud fra en mere logisk-videnskabelig tankemåde ses i dette uddrag:

”(...) det er vigtigt, at de unge kommer ud og laver fejl, men de har også brug for en tryghed og nogle der griber dem, for ellers tør de ikke igen. Han siger, at de på kurset lærer, hvordan de står foran folk, hvordan de laver en træning, og så får de hele tiden hjælp og feedback. På den måde bliver de robuste” (Observation 1).

I ovenstående benytter konsulenten ikke et erfaret element i handlingslandskabet, men sekvenserer sin fortælling på den måde, at han bygger en begivenhed op, som han sammensætter med et læringsperspektiv og en fortælling om, at kursisterne bliver robuste. På samme måde som det tidligere eksempel fremstår det, at konsulenten igen begrundes sin sekventialitet med fortællingens agenthed.

Det sidste element fortællingen skal analyseres for, for at opfylde Bruners krav til fortællerkunsten, er følsomheden over for det kanoniske. Der er få steder i observationen, hvor konsulenten beskriver

noget, der afviger fra det kanoniske. Alligevel giver han et billede af, hvordan han forstår kurset, og hvordan han har et behov for at forklare det: *”fordi kurset er helt unikt, og selvom sporten er omdrejningspunktet, er det meget mere end sporten”* (Observation 1). I dette eksempel kan det analyseres, at konsulenten har en forventning om, at når han fortæller om kurset, så er det sporten der er fokus for lytteren, og derfor har han et behov for at forklare, at det handler om meget andet end sport. Dette giver igen et indblik i konsulentens erfaringer, og jeg bliver som fortolker gjort opmærksom på, at konsulenten trækker på et erfaringsgrundlag, hvor det for ham er vigtigt at beskrive kurset indhold.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Efter at have afsluttet den narrative analyse af observation 1, kan jeg nu sammensætte de elementer, der bygger på konsulentens erfaringer, til en dominerende fortælling. Den dominerende fortælling er i dette tilfælde bygget op omkring agentheden og det plot, som ønsker at rekruttere flere kursister til kurset. Mange erfaringer om, at kulturen har ændret sig træder frem i analysen af fortællingen og konsulenten beskriver, at der er en kultur, som skal ændres, hvorfor han har behov for at forklare, hvorfor det netop ikke er sporten, der er omdrejningspunktet. Den dominerende fortælling kan altså beskrives som en fortælling, der sætte kulturændring i fokus og forsøger at ”sælge” kurset, ved at argumentere for, at det vil skabe en ændret kultur i klubben, der gør det nemmere at finde nye trænere.

7.1.2 OBSERVATION 2

I denne observation benytter ambassadøren en power point, som er styrende for fortællingens struktur, og ligeledes inddrager han andres fortællinger om kurset i sin egen fortælling. Ambassadøren er en af de yngste ambassadører i ambassadørkorpset, hvorfor observationen bærer præg af, at der er mange ting, han ikke har oplevet på kurset, og han derfor benytter en logisk tankemåde og giver flere formelle forklaringer på, hvad kurset handler om. I de situationer, hvor han har oplevelser og erfaringer fra handlingslandskabet at trække på, benytter han en narrativ tankemåde, hvorfor jeg nu vil lave en narrativ analyse af observationen og fortolke den dominerende fortælling.

Ambassadøren starter med at præsentere sig selv, hvor dette i sig selv giver en stemme til fortællingen, han uddyber og fortæller: *”at han er her fra klubben, men lige nu er på efterskole. Derefter fortæller han, at han gerne vil fortælle om kursus, som han synes de skal tage med på. Han fortæller at han har været med to gange selv”* (Observation 2). Ambassadøren får her styrket sin stemme i

fortællingen, ved både at beskrive, at han er fra klubben, så det skaber en større troværdighed, men ligeledes ved at fortælle, at han selv har været afsted, så han har et grundlag for at lave denne præsentation. Ud over fortællerperspektivet, viser ovenstående uddrag agentheden i fortællingen. Han beskriver, at han synes de tilhørerne skal tage med på kursus, og det kan derfor udledes, at dette er grunden til han holder oplægget. Dette argument styrkes til sidst i observationen, hvor: *"Ambassadøren slutter af med at sige, at kursus har været i en nedadgående retning i forhold til kursister, og det skulle vi gerne have lavet om på nu"* (Observation 2).

I observationen benytter ambassadøren en power point i sin præsentation af kursus. Dette er med til at skabe en sekventialitet i fortællingen, da selve fortællingen er linealiseret i et historieforløb og ambassadøren kobler forskellige tilstande på det. Et eksempel, hvor han gør dette er: *"Han fortæller om børnedagen, og at det er en vild oplevelse, hvor man skal lege med 200 børn og arrangere alle legene selv, og han synes han lært helt vildt meget af det"* (Observation 2). Han kombinerer her børnedagen med læring og en vild oplevelse, og dette viser, at ambassadøren skaber sin fortælling gennem erfaring. Det gør sig gældende for denne observation, at ambassadøren benytter andres fortællinger til at skabe en fortælling om kurset. Dette ses, fordi ambassadøren viser små videoklip undervejs, hvor forskellige kursister fortæller om deres oplevelse med kursus. Derved kan der argumenteres for, at der kommer andre stemmer ind i fortællingen, da den ikke kun skabes ud fra ambassadørens perspektiv og retning. For ambassadøren giver det rigtig god mening, at benytte andres fortælling, i den fortælling han skaber om kurset, da der er mange ting, han ikke har oplevet endnu, da han kun har været igennem 2 ud af kurset 6 trin, og derfor benytter mere faktuelle forklaring, til at beskrive det uoplevede. Når ambassadøren trækker på den narrative tankemåde, beskriver han, hvordan han har fået en unik oplevelser med kurset, og hvordan han har prøvet nogle grænser af, hvilket også er den fortælling, der ses i mange af de små videoklip ambassadøren viser.

Ambassadøren er i denne observation meget følsom over for det kanoniske, og det ses generelt flere steder i observationen, at han forsøger at forklare noget, han mener afviger fra normalen.

"Ambassadøren fortæller, at der hver aften er underholdning, og selvom det ser meget mærkeligt ud på billederne og man ikke lige umiddelbart tænker, at det er sjovt, at der står en instruktør med ridehjelm og spiller på fløjte, så er det bare vildt sjovt" (Observation 2).

”Han fortæller, at det sidste løb er et klamt løb, hvor man spiser ulækkert mad, bliver kastet i mosen og generelt bare laver nogle klamme ting. Han beskriver, at han synes det er det fedeste løb i hele ugen, fordi man prøver nogle grænser af” (Observation 2).

Ovenover vises to eksempler, der beskriver, hvad ambassadøren mener afviger fra den kulturelle norm, men ligeledes også to eksempler, der viser, hvordan han linealiserer begivenhed og tilstand, så der skabes en mening for de tilhørerne om, at selvom det virker normafvigende, så er det altså rigtig sjovt.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Selvom målet med fortællingen er at ”sælge” kurset, bærer denne fortælling præg af, at ambassadøren ønsker at skabe en bred forståelse af, at dette kursus skaber personlig udvikling, fælleskab og venskaber. Fortælling giver qua sin mange videoer med små fortællinger en troværdighed omkring, at dette ikke bare er ambassadørens holdning, men også andre kursisters. Derfor fortolkes den dominerende fortælling, som en stærk fortælling om et unikt kursus, hvor kursisterne udvikler sig som mennesker, prøver grænser af og får en masse nye venner.

7.1.3 OBSERVATION 3

Denne observation er, ligesom observation 5, et ambassadøroplæg, hvor der er to ambassadører til stede. Jeg vælger at analysere fortællingen som én fortælling, fordi ambassadørerne holder oplægget sammen, hvor de hele tiden skiftes til, at byde ind med deres synspunkter. Deres synergi er så god, at det er svært at dele observationen op i to fortællinger. Ligesom i observation 2 er dette oplæg styret af en power point, hvorfor dette har stor betydning for oplæggets struktur. Jeg vil nu analysere observationen og fortolke den dominerende fortælling.

Ligesom i observation 2 starter ambassadørerne med at præsentere sig selv:

”Ambassadørerne starter med at præsentere sig selv, og fortæller, at de gerne vil præsentere dem for et helt fantastisk tiltag, der hedder sommerkursus. De fortæller, at de har været igennem 5 ud af de 6 trin i kursusrækken” (Observation 3).

Ambassadørerne giver fortællingen en troværdig stemme og et perspektiv, idet de beskriver, at de har været med på kurset fem gange, og derfor er kompetente til at lave dette oplæg for foreningen. Ligeledes vises agentheden i ovenstående, da ambassadørerne deskriptivt beskriver kurset som helt fantastisk, og det kan herfor tolkes, at de forsøger at få de tilhørerne til at synes det samme.

Ambassadøroplægget holdes ud fra en power point, hvorfor ambassadøren allerede her sætter deres fortælling ind i et historieforløb. Måden hvor på ambassadørens erfaringer fremtræder, er når de kobler tilstande på de enkelte elementer i fortællingen. *“De går videre til et slide om underholdning. Den ene ambassadør udbryder: ”det er fedt”. Den anden siger, at det er rigtig sjovt, men man ikke kan forklare det”* (Observation 3). Dette uddrag viser, hvordan ambassadørerne lever sig ind i deres fortælling, og igen giver det en stemme, der er fyldt med entusiasme. Idet slideshowet med underholdning kommer frem, udbryder den ene ambassadør, at det er fedt. Det kan her tolkes, at hun linealiserer underholdning med en følelse af glæde og begejstring. På samme måde giver uddraget et billede af, at ambassadørerne har svært ved at sætte ord på selve begivenheden, da de beskriver, at det er svært at forklare, og derfor vælger de i stedet at beskrive det med følelser. Et tidspunkt, hvor ambassadørerne ikke har svært ved at sætte ord på kurset er til sidst i fortællingen, hvor de sætter forskellige begreber på kurset: *“(…) noget af det de synes der er vigtigt at tage med fra kursus, de nævner: personlig udvikling, moral, etik og et fælleskab, hvor man giver og tager”* (Observation 3). Generelt bygger de deres fortælling op omkring de forskellige begreber og beskriver flere steder, hvordan de har udviklet sig personligt, og hvordan fælleskabet er. Det kan derfor analyseres at ambassadørerne bygger deres fortælling op omkring de erfaringer, de har med sig fra kurset, og på den måde søger de at gøre de tilhørerne vidende om, hvad de vil få ud af at deltage på dette kursus.

Det kan analyseres, at ambassadørerne ikke er særlig følsomme over for det kanoniske, og det kan give mig som fortolker et billede af, at ambassadørerne ikke opfatter forskellige begivenheder som normafvigende. *“De fortæller at der også er andagter, og det er en god måde at komme tættere på instruktørerne”* (Observation 3). Når begrebet andagter fortælles, vil de fleste ikke forbinde dette med noget, hvor mennesker kommer tættere på hinanden. Ambassadørerne får her ikke beskrevet, hvad en andagt på kurset er, og det kan derfor tolkes, at de tilhørerne vil have svært ved at få dette til at give mening, når de hører det i deres fortælling. Det kan ligeledes give et billede af, at ambassadørerne ikke opfatter en andagt som normafvigende, fordi de har været på kurset så mange år, og derfor ser det som en selvfølgelighed.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Selvom jeg ved, at ambassadørerne holder oplægget for at rekruttere flere kursister til kurset, træder denne agentivitet ikke tydeligt frem i fortællingen. Ambassadørerne nævner flere gange under observationen, at de har svært ved at sætte ord på kurset, og i stedet sætter de en masse følelser på, for at forklare hvad kurset er. Derfor vil min fortolkning af den dominerende fortælling lyde på, at ambassadørerne gennem følelser forklarer, hvordan de har oplevet personlig udvikling og et unikt fællesskab, hvor alle giver og tager. De har udviklet sig et etisk og moralske kompas, hvorfor de i dag står foran foreningen og gerne vil give dette videre.

7.1.4 OBSERVATION 4

Ligesom i observation 1, ses det i denne observation, at konsulenten i flere tilfælde lægger formelle forklaringer til grund for sin fortælling, og forsøger at skabe en ydre påvirkning, som former og konstruerer fortællingen. Igen vil fortælling analyseres som et egentligt narrativ og den dominerende fortælling vil præsenteres.

Konsulenten starter med at præsentere sig selv, og igen kan denne præsentation ses som en måde, hvorpå han giver fortællingen en stemme og et perspektiv. Konsulenten benytter ligeledes samme mål for sin fortælling som i observation 1 nemlig det, at han forsøger at rekruttere kursister til kurset og ”sælge” KFUM som Idrætsforbund. Et sted i observationen, hvor agentheden og den bevidste handlen med fortællingen fremgår meget tydeligt er i dette eksempel: *”Til sidst slutter konsulenten af med at sige, at hvis de sender ti på kursus, så vil han gerne love, at det giver tre trænere/ledere i det lange løb”* (Observation 4). Målet med fortælling og selve mødet bliver tydeligt, fordi konsulenten, forsøger at ”lokke” foreningen til at sende spillere på kurset, da det vil give gevinst i medlemsforeningen i sidste ende.

Mødet mellem foreningslederen og konsulenten starter ud med en snak omkring, hvor vigtigt det er, at have gode foreningsværdier. Foreningslederen præsenterer en problematik for konsulenten, som lyder på, at han er bange for, at de ikke kan skaffe nok frivillige i fremtiden, fordi han oplever, at det er svære tider. Konsulenten viser igen tydeligt plottet for fortællingen:

”Han [konsulenten] beskriver, at kurserne er et miniefterskoleophold, der gør de unge godt tilpas, skaber gode oplevelser og skaber noget til foreningen der hjemme. Han beskriver, at kurserne skaber selvværdsoplevelser og hele mennesker” (Observation 4).

Det fremstår, hvordan hændelser og følelser kobles sammen i fortællingen og der skabes sekventialitet. Konsulententten beskriver kurset ud fra en faktuel logisk tankemåde, men kobler det sammen med følelsesmæssige begreber som selvværdsoplevelser og hele mennesker. Gennem hele mødet bliver træner-/lederkurset linealiseret med værdier, og den følelse værdier skaber. Et eksempel her på, som er meget karakteristisk for hele samtalen, er: *”Der ud over mener begge, at det er ærgerligt, at den tidligere generation, der arbejdede meget frivilligt, har glemt at give disse værdier med til deres børn”* (Observation 4). Måden hvorpå konsulenten sekvenserer sin fortælling, ses altså oftest som en faktuel forklaring af begivenheden, i dette tilfælde træner-/lederkurset, der sættes ind i et historieforløb, hvor forskellige værdier tilkobles.

Ligesom det var tilfældet i observation 1, afviger konsulentens fortælling ikke særlig meget fra de kulturelle normer. Alligevel opstår der en situation under observationen, hvor foreningslederen spørger ind til, hvad de unge får ud af kurset. Til det svarer konsulenten: *”der lægges rigtig meget fokus på klubmiljøet frem for trænermiljøet, og vi ønsker at skabe foreningsmennesker”* (Observation 4). Konsulenten viser her, igen, hvordan han har et behov for, at præsentere kursets indhold. Et træner-/lederkursus, hvor fokuset er mere på klubmiljø end trænermiljø, kan være et eksempel på en normafvigelse, eller hvert fald noget konsulenten betragter som en afvigelse fra det kanoniske, og derfor er det for konsulenten vigtigt at beskrive, at kurset ønsker at skabe foreningsmennesker.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Den dominerende fortælling, har i denne observation mange ligheder med den dominerende fortælling i observation 1, hvor kulturbegrebet er skiftet ud med værdier. Mange af de elementer, som fremtræder gennem den narrative analyse er, at konsulententten linealiserer stort set alle begivenheder med en form for værdi. Igen starter konsulententten med at påpege et samfundsproblem, hvor der er fokus på manglende værdier i samfundet. Derfor fortolker jeg den dominerende fortælling som en fortælling, der søger at rekruttere unge mennesker til kurset ved at beskrive over for foreningen, hvordan

de unge mennesker vil lære nogle værdier og blive foreningsmennesker. På den måde søger konsulenten at fortælle foreningen, at hvis de investerer i de unge mennesker og sender dem på kursus, så investerer de også i foreningens fremtid.

7.1.5 OBSERVATION 5

Denne analyse vil bære præg af, at observation 5 er den korteste observation, jeg har haft, hvorfor der ikke er meget at analysere på. Dog vælger jeg stadig at lave en narrativ analyse af denne observation, fordi jeg synes, den har en god fortælling, og fordi jeg ønsker at benytte den i anden del af analysen, hvor jeg vil kigge på de dominerende fortællingers forskel, alt efter, hvilken kultur de er indlejret i. Oplægget er med to ambassadører, men jeg vælger at lave én samlet narrativ analyse samt fortolke én dominerende fortælling.

Agentiviteten i fortællingen, fremstår ligesom i de andre observationer, som et ønske om at rekruttere flere kursister til kurset, hvilket dette uddrag viser: *"Anden ambassadør slutter af med at sige, at det vil være rigtig godt at sende de unge mennesker i klubben på kursus, fordi det virkelig ruster dem til at blive trænere"* (Observation 5). Målet med fortælling er derfor at få flere kursister på kursus, og dette forsøger de at gøre ved at linealisere begivenheder og tilstande på en standardiseret på.

Ambassadørerne sætte gennem hele fortællingen deres begivenheder ind i et historieforsløb, hvor de beskriver, hvordan kurset har ændret deres liv.

"Hun fortæller at kurserne har gjort, at hun har trådt ud af sin skal og blevet mere åben, fordi hun er blevet kastet ud i forskellige ting" (Observation 5).

"Hun fortæller at hun har været igennem en udvikling, som gør, at hun i dag tør stille sig op foran "publikum" og fortælle om sommerkurset" (Observation 5).

Begge ovenstående uddrag viser, hvordan der skabes en sammenhæng mellem kurset og deres personlige udvikling. Den sekventialitet ambassadørerne skaber i deres fortælling viser, at de i høj grad trækker på deres egne erfaringer, og de eksempler de kommer med, er alle elementer, der beskriver den personlige udvikling, de har gennemgået på kurset.

Grundet det meget korte oplæg ambassadørerne holder, er der ikke noget, som afviger fra det kano- niske. Ambassadørerne indleder oplægget med at beskrive: *"(...) at de kort har fået lov til at fortælle om sommerkursus, men dette er svært at gøre kort, for der er så mange gode ting at fortælle"* (Ob- servation 5). Som sådan afviger dette ikke fra normerne, men det giver et indblik i de erfaringer ambassadørerne har, og det er derfor vigtigt for dem at fortælle, at de ikke kan nå at fortælle alt om kurset på denne korte tid.

Det sidste element i Bruners krav til fortællingen er fortællerperspektivet. Ambassadørerne introdu- cerer ikke sig selv, men skaber stadig en stemme i fortælling og giver den retning. Den ene ambassa- dør beskriver *"(...) hvordan det har givet hende meget som person og at det er en af de største ople- velser hun har haft i sit liv"* (Observation 5). På denne måde giver hun fortællingen et perspektiv, der beskriver hende selv som kursist og viser, hvordan hun har ændret sig personligt. At det er en af de største oplevelser i ambassadørens liv, giver en styrke til fortællingen, som gør fortællerperspektivet klart og tydeligt.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Selvom analysen er kort, fremtræder der stadig nogle elementer, som giver et billede af ambassadø- rernes erfaringer. Når de forskellige elementer er sammensat, skaber det en dominerende fortælling som beskriver, hvordan kurset skaber personlig udvikling, der er med til at ruste en som person, og skaber nogle oplevelser for livet. På den måde søger fortællingen at skabe en forståelse af, at klub- berne skal sende deres spillere på kursus, fordi de får nogle dygtige trænere, som udvikler sig gennem kursusrækken.

7.1.6 OBSERVATION 6

Dette er en observation af konsulenten og én ambassadør, hvorfor denne analyse bliver inddelt i to. Jeg ønsker at analysere fortællingerne individuelt, og derfor også fortolke de dominerende fortællin- ger for hver enkel informant, fordi det giver et billede af, hvordan fortællingerne har forskellige stemme og retning. Ligeledes giver det et billede af, om konsulenten skaber en anden fortælling, når der er en ambassadør tilstede og omvendt. Jeg vil i næste del af analysen tage dette emne op til dis- kussion, men jeg vil starte med at analysere henholdsvis konsulenten og ambassadørens fortælling som et egentligt narrativ.

Konsulent starter med at præsentere sig selv, ambassadøren og mig, og det kan her analyseres, at han giver fortællingen en stemme og et fortællerperspektiv. Han beskriver *"(...) at han er her i dag, fordi frivillighed er et vigtigt omdrejningspunkt for KFUMs Idrætsforbund, og de ønsker, at der er flere frivillige under 25 år i deres medlemsforeninger"* (Observation 6). Dette viser, at han giver fortællingen en retning, men ligeledes, kan det analyseres, at han tillægger fortællingen et mål. Der opstår en agenthed i måden konsulenten allerede i starten fortæller, at KFUMs Idrætsforbund ønsker at have flere frivillige under 25 år, hvilket han senere uddyber ved at fortælle *"at klubber, der sender afsted på kurset har flere frivillige"* (Observation 6). Det tydeliggøres altså i dette eksempel, at fortællingens agentivitet handler om at rekruttere flere kursister på kurset, så der kommer flere frivillige under 25 år i KFUMs medlemsforeninger.

En af de tilhørerne stiller et spørgsmål til konsulenten. Hun stiller spørgsmålstegn ved, om de unge skal være kristne for at deltage på kurset, hertil svarer konsulenten:

"(...) at det skal man ikke, det er et idrætsforbund. Selvfølgelig spiller det kristne en rolle, men det er fordi, det rykker på de personlige kompetencer. Han svarer, at kristendommen er med til at skabe fællesskabet og den menneskelige kompetence. Blandt andet bliver der holdt andagter, der faktisk bare er en personlig fortælling, og dette skaber et fælleskab" (Observation 6).

I uddraget fra observationen, ses der tydeligt en afvigelse fra det kanoniske. Den tilhørerne spørger ind til det kristne, der kan ses som en form for kulturel normafvigelse. Konsulenten forsøger at forklare, at det, som bliver beskrevet med kristne ord, som andagt, er en helt almindelig personlig fortælling, og han skaber herfor en mening for de tilhørerne. Ligeledes synliggøre uddraget, at mennesket er følsom over for det, som ligger uden for det normale, hvorfor de tilhørerne stiller spørgsmålstegn ved konsulentens fortælling. Uddraget giver et billede af, at konsulenten ikke er opmærksom på, at der findes en normafvigelse i hans fortælling, hvilket kan fortolkes, at han oplever det som en normalitet eller selvfølgelighed. Det giver derfor et indblik i konsulentens erfaringer, og kan skabe en problematik, da han ikke er følsom over for det kanoniske.

Det sidste af Bruner krav til fortællingen er sekventialiteten. Konsulenten fortæller kun i korte træk om kurset, da han lader ambassadøren lave selve fortællingen. Dog kan der alligevel trækkes nogle elementer ud, hvor fortællingen linealiserer begivenheder og tilstande.

”Konsulenten fortæller, at kurset er det KFUMs Idrætsforbund kan, fordi de unge lærer, at de er noget for andre, og de bliver trygge der nede, så de tør lave fejl. Konsulenten fortæller, at der er en efterskoleånd på kurset, og at der er et stort fokus på foreningslære. Han slutter af med at sige, at frivillige er mere lykkelige og det KFUM kan, det er at lave unge frivillige, fordi vi kan udvikle og skabe tryghed” (Observation 6).

I overstående ses en længere passage fra observationsstudiet, som viser, hvordan konsulenten i sin fortællingen sætter kurset ind som begivenhed i et historieforløb og herpå kobler forskellige følelser og kompetencer. Det kan analyseres, at konsulentens erfaringer fremtræder, fordi der ses en tydelig stolthed over kurset, og samtidig viser han en selvsikkerhed i, at KFUM er gode til det de gør. Til sidst nævner konsulenten, at KFUM kan lave unge frivillige, fordi de kan udvikle og skabe tryghed, og sætter derfor lighedstegn mellem kurset og udvikling samt tryghed.

Ambassadøren har ligesom konsulenten et mål med fortællingen, som handler om at rekruttere flere til kurset. Agentheden optræder idet ambassadøren siger: *”at de [foreningslederne] skal sende deres unge mennesker på kursus, fordi det er en oplevelse for livet”* (Observation 6).

Som nævnt præsenterer konsulenten ambassadøren, og det er faktisk ham der i en vis grad, giver ambassadøren en stemme. *”Han kommer ind på, at det er vigtigt, at kurset danner frem for at ud-danne, og dem, der er det bedste eksempel på det, er dem, der allerede har været på kurset”* (Observation 6). Konsulenten bekræfter gennem sin autoritet, at ambassadørkorpset er de helt rette til at fortælle om kurset, og derfor skaber han også allerede en stemme i ambassadørens fortællingen, inden hun er begyndt.

Ambassadøren opremser en masse grunde til, hvorfor hun synes foreningen skal sende deres unge mennesker på kursus. *”Hun beskriver, at man har lyst til at komme igen, og man får venner i hele landet. Hun fortæller, at man på kurset lærer at lære, og man udvikler sig enormt gennem trinene (...) Hun fortæller at kurset er unikt og man bliver integreret i KFUM”* (Observation 6). Ligesom de

andre ambassadører benytter hun personlige beretninger fra hendes handlingslandskab, som hun kobler sammen med en tilstand af følelser i bevidsthedslandskabet. Ambassadøren nævner flere gange, at kurset har givet hende mange kontakter og venskaber i KFUM. Dette er et element, der går igen i hendes fortælling, og hun skaber en sekventialitet, der også er et argument for fortællingens agentivitet.

”Efterfølgende beskriver hun, at hun selv har været træner i 4 år, sidder i et ungeudvalg i klubben, som laver aktiviteter og afholder arrangementer for medlemmerne (...) hun beskriver efterfølgende, at hun på kurset har lært, hvad det vil sige at sidde i en bestyrelse, og hun på den måde har følt sig klar før andre, derfor er hun også klart den yngste i det repræsentantskab hun sidder i” (Observation 6).

Ambassadøren linealiserer igen hendes begivenheder, her med de færdigheder hun har tillært sig gennem kurset. Det kan her tolkes, at ambassadøren på baggrund af hendes erfaring har udvalgt specifikke elementer omkring, hvilke færdigheder hun har fået ud af kurset, og hvor det stiller hende i dag, som hun benytter for at nå hendes mål med fortællingen.

Ambassadørens fortælling går mere på, hvad hun selv har fået ud af det, end hvad kurset handler om, derfor fremgår det ikke rigtig nogle steder, at fortællingen afviger fra normen. Det kan dog tolkes i et af hendes eksempler, at hun har behov for at forklare, hvorfor kurset er sådan.

”Hun fortæller blandt andet, at man på juniorkurset får ansvaret for at underholde 200 børn en hel dag, hvor instruktørerne ikke hjælper, men at kursisterne bliver forberedt på det hele ugen og den dag skal stå på egne ben. Hun siger, at selvom det virker som en kæmpe udfordring og lyder sindssygt, så er det stadig en oplevelse, hun tænker tilbage på den dag i dag” (Observation 6).

I ovenstående uddrag, kan det tolkes, at ambassadøren synes, at det afviger fra det kanoniske at lade de yngste kursister stå alene med 200 børn, og derfor skaber hun ligeledes sekventialitet, da hun sætter denne begivenhed i en kontekst, der beskriver, hvilken læring hun har haft ved det, og hvordan hun stadig tænker tilbage på det som en god oplevelse i dag.

DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Konsulent fortæller ikke meget om, hvad kurset går ud på, men har mere fokus på agentheden, og hvorfor netop foreningslederne skal sende deres unge mennesker på kursus. Derfor fortolker jeg elementerne i hans fortælling til en dominerende fortælling, der beskriver, at foreningslederne skal sende deres unge mennesker på kursus, fordi de her kan udvikle nogle kompetencer og blive dannet.

Ambassadøren skaber en dominerende fortælling omkring, at hun har tillært sig nogle kompetencer på kurset som hun benytter i dag, og derudover har hun fået en masse kontakter i KFUMs Idrætsforbund. Hendes dominerende fortælling handler derfor om, hvordan hun benytter hendes kompetencer, så det giver de tilhørende en forståelse af, hvorfor de skal sende deres spillere på kurset.

Konsulent og ambassadørens dominerende fortælling minder på mange måder om hinanden, hvilket kommer bag på mig. Dette giver et billede af, at fortællingerne påvirker hinanden, så de samme elementer træder frem og fortolkningerne derfor ligner hinanden.

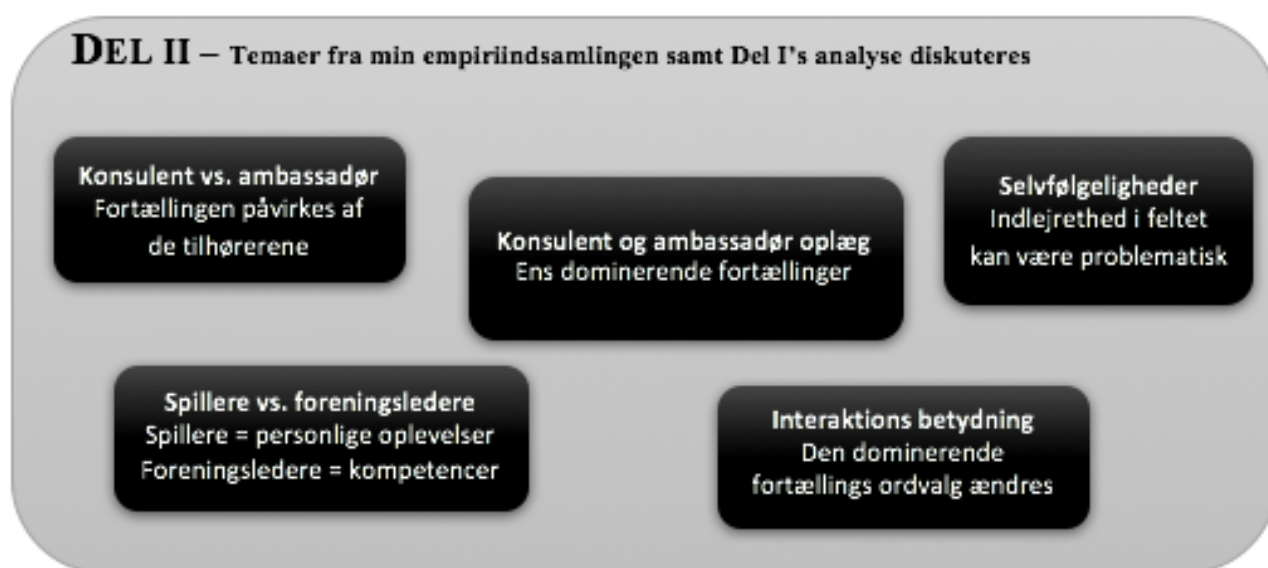
7.1.7 OPSAMLING

Den ovenstående narrative analyse viser, hvordan narrativ teori kan bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i KFUMs Idrætsforbund. Analysen af de forskellige fortællinger viser, at der er den samme agentivitet, nemlig det, at de forsøger at ”sælge” kurset og rekruttere flere kursister. Generelt er denne agenthed tydeligst i de observationer, hvor konsulenten er tilstede og de tilhørerne er foreningsledere. I ambassadøroplæggene, tydeliggøres agentheden ikke på samme måde, men der er her mere fokus på at få beskrevet de elementer, som gør, at ambassadørerne er vilde med kurset. Ligeledes ses der en generel tendens til, at ambassadørerne bygger deres fortælling op omkring de gode oplevelser, de har haft, og derfor sætter flere oplevede følelser på de elementer de benytter fra handlingslandskabet til at danne den dominerende fortælling. Konsulenten benytter her flere logiske og faktuelle forklaringer til at beskrive kurset, og gør i begge observationer den tilhørende opmærksom på, at der er et samfundsproblem som kurset kan være med til at løse. I oplægget, hvor der både er en ambassadør og konsulent tilstede, bliver det tydeligt, at de dominerende fortælling på mange måder kommer til at ligne hinanden. Her benytter ambassadøren hendes personlige erfaringer til at beskrive kurset, men i stedet for at sætte følelser på de ting hun har oplevet på kursus, ligesom de andre ambassadører gør, sætter ambassadøren ord på, hvordan hun benytter de kompetencer hun har fået i forskellige frivillige udvalg og i trænergerningen. På den måde viser der sig et billede af, at den dominerende fortælling

bliver påvirket, når der både er en ambassadør og konsulent tilstede. Det kan også ses i analysen af observation 3 og observation 5, at de dominerende fortællinger er forskellige, selvom det er de samme ambassadører, som laver oplægget. Dette kan skyldes, at der er forskellige tilhører, og det derfor ikke er de samme elementer fra deres handlingslandskab, de trækker ned i bevidsthedslandskabet. Ligeledes viser Del I's analyse, at der er stor forskel på følsomheden over for det kanoniske. Den yngste ambassadør er i høj grad mere følsom over for det kanoniske end de andre ambassadører og konsulenten, hvilket kan skyldes, at han ikke er lige så indlejret i feltet som de andre. Dog viser det overordnede billede, at selvom hver dominerende fortælling er unik, kan der alligevel ses nogle ligheder mellem dem. Disse elementer jeg har påpeget i denne opsamling, vil jeg nu tage med ned i Del II, hvor en mere diskuterende analyse til præsenteres.

7.2 DEL II

Jeg har valgt at inddele denne del af analysen i forskellige temaer, som alle sammen har fokus på den dominerende fortælling, og hvordan den er konstrueret. I hvert tema vil forskellige elementer præsenteres og diskuteres for på den måde at give et billede af, hvordan de dominerende fortællinger er påvirket af den kultur, de er fortalt i. På denne måde laves der en diskussion, hvor der er fokus på, hvordan der skabes mening med fortælling alt efter, hvilken kultur den er indlejret i. Denne del af analysen vil ligeledes bygge op til Del III, der vil forsøge at skabe én dominerende fortælling omkring træner-/lederkurset. I nedenstående figur skitseres de vigtigste fund i nærværende delanalyse.

(Egen illustration)

7.2.1. KONSULENT VS. AMBASSADØR

Jeg vil i dette tema diskutere, hvilke forskelle, der er på konsulentmøder og ambassadøroplæg, samt hvilken betydning det har på den dominerende fortælling. Der kan argumenteres for at disse fortællinger skabes i forskellige kulturer og af forskellige individer, hvorfor jeg vil kigge på, hvad deres indgangsvinkel til fortællingen er. I dette afsnit benytter jeg min analyse fra observation 1 og 4, som er de to konsulentmøder med én foreningsleder tilstede, og min analyse fra observation 2 og 3, som er de to ambassadøroplæg for spillere og forældre. Jeg vil ligeledes benytte forskellige interviews til at skabe evidens for diskussionen.

I Del I analyseres fortællingernes agenthed, og det konkluderes, at alle fortællinger har det mål, at de ønsker at "sælge" kurset. Dette er en agenthed, der er analyseret, fordi jeg ved, at målet med oplægget

er, at rekruttere kursister til kurset. Alligevel fremstår agenthedens tydelighed meget forskelligt når jeg analyserer på henholdsvis konsulentmøder og ambassadøroplæg, hvilket jeg argumenterer for skyldes deres forskellige indgangsvinkel til fortælling. Jeg har spurgt henholdsvis konsulenten og ambassadørerne om, hvad deres væsentligste opgaver er i forhold til de oplæg, de laver i foreningerne, hvor til de svarer:

”Det er at få nogle på kurser, altså det er, at nå det måltal, der hedder 70 kursister, sådan groft sagt – det er det” (Interview 1, L. 24-25).

”Så jeg synes det er ret vigtigt for os ligesom at komme ud og fortælle dem, hvor fedt det egentligt er, og hvor meget de kommer til at få ud af det ved at deltage” (Interview 2, L. 13-15).

Det ses tydeligt i ovenstående, at konsulenten har et stort fokus på at rekruttere flere kursister, hvor ambassadøren har et større fokus på at sprede et budskab om, hvor fedt kurset er. Dette kan have en betydning for måden, hvorpå de skaber deres dominerende fortælling også selvom målet med fortællingen er det samme. Det kan tolkes, at konsulenten er mere fokuseret på, at ”sælge” kurset, hvorfor han er mere tydelig i sit budskab med fortælling, hvor det for ambassadørerne i højere grad handler om at fortælle den gode historie. I de dominerende fortællinger ses det, hvordan agentheden fremstår i højere grad hos konsulenten, hvorfor hans indgangsvinkel til fortællingen gør, at hans dominerende fortællinger ligger længere væk fra ambassadørenes.

En anden ting, der gør sig gældende for forskelligheden af deres dominerende fortællinger er måden, hvorpå de benytter oplevede erfaringer fra handlingslandskabet og trækker ned i bevidsthedslandskabet. Da konsulenten ikke selv har deltaget på kurset, kan han ikke skabe en historiefortælling om selve kurset, som trækker på oplevelser og erfaringer fra handlingslandskabet. Han benytter derfor, som det analyseres i Del I, flere samfundseksempler, der påpeger en problematik, og som kurset kan være med til at løse. Selvom ambassadørerne har oplevelser og erfaringer fra deres handlingslandskab at trække på i deres fortælling, har de flere gange svært ved at sætte ord på deres beskrivelse af kurset. I stedet benytter flere af ambassadørerne den følelse, kurset har givet dem til at konstruere deres fortælling. Det kan altså analyseres at måden, hvorpå konsulenten og ambassadørerne bygger deres

fortælling op, er vidt forskellige, fordi de trækker på forskellige erfaringsgrundlag. Konsulenten benytter en samfundsproblematik til at "sælge" kurset og ambassadørerne konstruerer en fortælling på baggrund af deres følelser, som gør tilhørerne opmærksom på, hvor fedt det er at være på kursus. Der er ingen af fortællingerne, der kan betragtes som rigtige eller forkerte, men fortællinger skal ses i lyset af, hvem de fortælles til. En af ambassadørerne sætter ord på, hvorfor hun synes det er bedst, at det er ambassadørkorpset, der kommer ud og holder oplæg for spillerne:

"Jeg tror det er nemmere for dem [spillerne] at relatere til en, der er tættere på dem selv, og det havde nok også været endnu bedre, hvis det var en af de yngste i ambassadørkorpset, så det passer endnu bedre på alderen" (Interview 5, L. 80-82).

Konsulenten bakker hende op i dette synspunkt:

"Fordi jeg tror den der spejling der sker i hvert fald, hvis eksempelvis ambassadørerne snakker til nogle, der er i mellem 13-19 år, det tror jeg vil ramme dem meget mere" (Interview 1, L. 242-243).

Det kan altså udledes fra ovenstående, at der er en pointe med, at ambassadørerne holder oplæg for spillerne og konsulenten holder møder med foreningslederne, fordi informanterne mener, at det er den måde de "rammer" målgruppen bedst på. Derfor kan det også diskuteres om, det kan lade sig gøre, at lave én dominerende fortælling og træner-/lederkurset, fordi fortællingerne differentierer så meget fra hinanden alt efter, hvilken kultur de fortælles i, og hvordan fortælling bygges op for, at den giver mening for de tilhørerne. Et eksempel, der kan være med til at belyse, om det er de tilhørerne, der gør, at fortællingerne differentierer sig fra hinanden, eller om det er ambassadørerne og konsulenten, der konstruerer deres fortællinger forskelligt, er næste tema, som vil beskrive, hvordan ambassadørerne holder oplæg for henholdsvis spillere og foreningsledere.

7.2.2. ET AMBASSADØROPLÆG FOR SPILLERE VS. FORENINGSLEDERE

Det første tema præsenterede, hvordan der er pointe med, at konsulenten holder møder med foreningslederne og ambassadørkorpset holder oplæg for spillere, men i min empiriindsamling har jeg lavet en observation, hvor ambassadører holder oplæg for foreningsledere. Jeg vil i dette tema derfor præsentere, hvordan der er forskel på den dominerende fortælling når ambassadører holder oplæg for spillere

og foreningsledere, hvilket kan tilskrives at være i forskellige kulturer. Jeg vil her inddrage observation 3 og 5, da det her er de samme ambassadører, som holder oplæg for henholdsvis spillere og foreningsledere.

De dominerende fortællinger i henholdsvis observation 3 og 5 ligner hinanden på den måde, at de fokuserer på personlig udvikling. Den helt store forskel ligger dog i, at fortællingen i observation 3, der er for spillere, er konstrueret på baggrund af en følelsesmæssig erfaring, hvor fortællingen i observation 5, der er for foreningsledere, er konstrueret med et fokus på, hvad ambassadørerne har fået ud af kurset. Det vil altså sige, at ambassadørerne skaber en fortælling om, at kurset giver personlig udvikling i begge observationer, men at de elementer, der er udvalgt fra handlingslandskabet til at beskrive dette, trækker på forskellige erfaringer. Jeg har spurgt ambassadørerne om de har gjort sig nogle overvejelser om, hvordan de skaber fortællingen, når der er forskellige tilhørere.

”Altså ja, den gang jeg var ude for spillerne tænkte jeg meget over det her med og lægge vægt på, hvad jeg selv har fået ud af det. Og fortælle, at det også er sjovt og det ikke bare er undervisning og blive en bedre træner. Men det også er personlig udvikling og sådan nogle ting. Hvor at det ved lederne mere var, at hvis de står at mangler ungdomstrænere, så er det en god mulighed for klubberne, fordi det giver noget blod på tanden til ligesom at gå videre” (Interview 2, L.60-64).

”Ja, fordi med børnene gik jeg mere op i oplevelsen og det sociale, hvor jeg tror ude ved foreningen, der gik det meget ud på, hvad de unge for ud af det, for at skabe det inde i deres hoved, at de skal have de unge afsted. Måske ikke så meget, at børnene vil få den fedeste uge i deres liv udelukkende, det var meget med, hvad de vil få af kompetencer” (Interview 5, L. 74-77).

Ambassadørernes overvejelser omkring, hvordan de bygger fortællingen op, når der er forskellige tilhører, stemmer meget godt overens med måden jeg har fortolket de dominerende fortællinger i observation 3 og 5. Ambassadørerne er meget fokuseret på at fortælle lederne, hvordan de unge lærer noget på kurset, som de kan have gavn af i foreningen, hvilket i nogen grad også er det, som konsulenten gør i hans foreningsmøder. Der kan herfor argumenteres, at netop den kontekst, hvor det er foreningsledere der er tilhører, har kulturen betydning for, hvordan informanterne forsøger at skabe

mening med deres fortælling, hvor deres bærende argument derfor bliver at, hvis de sender unge mennesker afsted på kurset, så vil det gavne foreningen, fordi de unge mennesker udvikler sig og lærer noget. Ligeledes er ambassadørerne meget fokuseret på, at fortællingen de konstruerer for spillerne bygger på nogle af deres egne oplevelser fra kurset, hvorfor de forsøger at skabe mening, ved at skabe oplevede eksempler, der er forbundet med en positiv følelse, som får de tilhørerne til at ville deltage på kurset.

Ligesom i første afsnit i Del II kan det diskuteres om der kan laves én dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus, fordi måden, hvorpå informanterne skaber mening ændre sig alt efter de tilhørerne. Dog viser dette afsnit, at grundlaget for den dominerende fortælling i både observation 3 og 5 er personlig udvikling, hvorfor der alligevel er elementer i de dominerende fortællinger, som er ens.

7.2.3 NÅR KONSULENTEN OG AMBASSADØREN HOLDER OPLÆG SAMMEN

I observation 6 er både konsulenten og en ambassadør tilstede og holder sammen et oplæg for 15 foreningsledere. Jeg har valgt i den narrative analyse at fortolke hver deres dominerende fortælling, men finder ud af, at disse fortælling ligner hinanden rigtig meget, og der derfor godt kan laves én samlet dominerende fortælling om denne observation. Derfor vil dette tema beskæftige sig med, hvordan ambassadørens og konsulentens fortællinger påvirker hinanden, og hvordan dette kan begrundes.

Som nævnt kan der laves én samlet dominerende fortælling for observation 6, der vil have ordlyden, at foreningen skal sende deres unge mennesker på kursus, fordi de her tilegner sig forskellige kompetencer, som de kan benytte i foreningen. Ambassadørens fortælling afviger i denne observation fra de andre ambassadørers fortællinger, fordi hun ikke i samme omfang beskriver fælleskabet og personlig udvikling, men lægger større vægt på, hvordan hun benytter de tillærte kompetencer i dag som frivillig. Det kan formodes, at grunden til, at hendes oplæg ikke ligner de andre ambassadørers er fordi, hun holder oplægget i samarbejde med konsulenten. Konsulentens tilstedeværelse og måde at introducere kurset på, kan have betydning for den måde ambassadøren vælger at konstruere sin fortælling. Ser vi dette perspektiv i lyset af Etienne Wenger og Jean Laves betegnelse af legitim perifer deltagelse, kan der argumenteres for, at ambassadøren bliver en del af praksisfælleskabet i den kontekst der er under observation 6. Lave og Wenger argumenterer for, at mesterlærer kan finde sted i et

praksisfælleskab, hvor lærlingen, eller i dette tilfælde ambassadøren, gennem legitim perifer deltagelse tilegner sig færdigheder, så hun kan blive et fuldgældigt medlem af praksisfælleskabet (Kildedal, 2001:6f). Dette betyder ikke, at ambassadøren ikke selv kan holde et oplæg, hvilket hun har gjort tidligere, men dette giver et billede af, at det er første gang ambassadøren holder oplæg over for foreningsledere, hvilket plejer at være konsulentens domæne. Ambassadøren afspejler derfor hendes fortælling i det konsulent allerede har præsenteret, så hun på lige fod med konsulenten kan indgå i praksisfælleskabet, fordi hun kan se, hvordan konsulenten strukturerer sit oplæg. Jeg vil derfor argumentere for, at ambassadøren står i mesterlære ved konsulenten, hvorved dette også påvirker hendes fortælling om kurset, da hun ønsker, at den skal stemme overens med den konsulent laver, fordi hun ser ham som erfaren og en autoritet, hvilket hun begrundes i det interview jeg laver med hende (Interview 5).

Jeg har spurgt ambassadøren om, hvordan det er at have konsulent med til oplæg, hvor til hun svarer: *"I forhold til at have konsulent med, så var det fint, fordi han kunne præsentere det på den her voksne facon, og så skulle jeg ind og skabe en værdi omkring det for de her voksne [foreningslederne]"* (Interview 5, L. 68-69). Dette bakker min tese op fra afsnit 7.2.1 Konsulent vs. ambassadør, hvor det beskrives, at ambassadørerne har et større oplevelses- og erfaringsgrundlag fra deres handlingslandskab at bygge deres fortælling op omkring. Ligeledes har konsulenten også en holdning til at have ambassadører med til oplæggene. *"Og så synes jeg, at få ambassadørkorpset ud at leve, fordi jeg tror på, at de kan fortælle og i anførelsestegn sælge kurserne bedre end jeg kan som konsulent"* (Interview 1, L. 32-34). Der ses altså en gensidig forståelse af, at det er godt at holde oplæg, hvor både konsulenten og ambassadører er tilstede, fordi de kan give fortællingen forskellige perspektiver, der kan være med til at styrke rekruttering af unge kursister. En ambassadør beskriver: *"Jeg tror man rammer flest, hvis man laver lidt den her kombination af det [at der både er en ambassadør og en konsulent tilstede]. Fordi man ikke kun skal sælge det til den ene, den anden eller den tredje"* (Interview 3, L. 87-88). Det ambassadøren her argumenterer for er, at det er en fordel at have både konsulenten og en ambassadør med ud og holde oplæg, fordi det giver en bredere fortælling, der både kan skabe mening for foreningsledere, spillere, forældre og trænere. Dette bygger op omkring, mit ønsker om at skabe én dominerende fortælling og træner-/lederkurset, fordi informanterne mener, at det er vigtigt, at deres beskrivelse af kurset "rammer" alle.

7.2.4 INTERAKTIONS BETYDNING FOR FORTÆLLINGEN

Dette tema ønsker at diskutere, hvordan fortællingen kan ændre karakter, når den skabes i interaktion med en anden. Derfor tages der udgangspunkt i observation 1 og 4, da dette er observationerne, hvor konsulenten og en foreningsleder har en samtale, og den dominerende fortælling derfor påvirkes af foreningslederens reaktioner og feedback.

I den narrative analyse fortolker jeg den dominerende fortælling for begge konsulentens foreningsmøder. Min konklusion lyder på, at konsulenten i observation 1 skaber en dominerende fortælling, der beskriver, hvordan foreningskulturen har ændret sig i samfundet, og hvordan kurset kan være med til at ændre på dette. I observation 4 skaber konsulenten en dominerende fortælling, der beskriver, hvordan spillerne i foreningen ikke længere har de samme værdier, som de har haft tidligere, men at KFUMs Idrætsforbund kan give dem disse værdier gennem kurset. De dominerende fortællinger ligner i høj grad hinanden, hvor den store forskel ligger i ordene; kultur og værdi. Der kan argumenteres for, at konsulenten har en grundlæggende dominerende fortælling, der bygger på, at der er et samfundsproblem, som handler om, at der ikke er nok unge frivillige i Danmark, men at han justerer lidt i fortællingen, alt efter hvem han holder møde med. For at forklare, hvordan den dominerende fortælling kan ændre karakter, vælger jeg at inddrage Gregory Batesons syn på interaktion og feedback i en læringsteoretisk forståelse. Bateson argumenterer for, at når mennesket interagerer i et system, vil det få en feedback fra omgivelserne, hvilket netop er det, der sker i konsulentens tilfælde. Bateson argumenterer for, at mennesket handler ud fra en forventning om, at deres handling er korrekt. Handlingen vil skabe en feedback fra omgivelserne, der enten kan leve op til det, som var forventeligt ved handlingen eller handlingen kan mødes af skuffelse. Derfor vil den næste handling enten forstærkes eller reguleres alt efter, hvilken feedback den møder (Keiding & Laursen, 2007:58). Der kan argumenteres for, at konsulenten lige netop møder en feedback i sine foreningsmøder, hvor konsulenten regulerer sin fortælling, til at indbefatte de ord og betegnelser som netop foreningslederen finder mest passende i forhold til deres snak om et samfundsproblem. Jeg argumenterer derfor for, at konsulenten faktisk har den samme dominerende fortælling i observation 1 og 4, men at han vælger andre ord og elementer til at beskrive den dominerende fortælling, fordi han i den feedback han får fra foreningslederen vurderer, at et andet ordvalg til at beskrive den overordnet problemstilling vil være bedre.

Dette tema viser således, at den dominerende fortælling kan ændre sig, alt efter, hvilken kultur den fortælles i, og at den i høj grad påvirkes af den feedback, den modtager. Dog viser analysen at konsulentens to foreningsmøder, at han har en overordnet dominerende fortælling, hvorfor at kulturen alligevel ikke har så stor betydning, at konsulenten ikke kommer igennem med sit budskab. Dette styrker mit argument i, at det er muligt at skabe én dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbunds kursus.

7.2.5 NÅR SELVFØLGELIGHEDER SKABER BLINDHED FOR DET KANONISKE

Et tema, der dukker op efter analysen i Del 1 er, hvordan informanterne har en følsomhed over for det kanoniske. Det ses kun få steder i mine observationer, at informanterne forklarer det normafvigende, og derfor vil dette tema beskæftige sig med, hvordan informanterne håndterer følsomheden for det kanoniske forskelligt, og hvordan det muligvis kan have betydning for den dominerende fortællingen.

Det fremgår meget tydeligt i den narrative analyse, at ambassadøren i observation 2, er mere følsom over for det kanoniske end nogle af de andre informanter. Ambassadøren i observation 2 har ”kun” deltaget på kurset to gange, hvor de andre informanter har været en del af KFUMs Idrætsforbunds kursus flere gange. Et af de eksempler flere af informanterne nævner er andagter. For den almindelige fortolker og lytter, som ikke har deltaget på kurset, vil andagter være et ord, der forbindes med kristendommen, og noget der finder sted i en kirke. På kurset er andagter en personlig fortælling, der holdes af en af instruktørerne og som gør, at kursisterne får et indblik i instruktørens liv. Andagt er måske ikke noget, der som sådan afviger fra de kulturelle normer, men det afviger fra den kulturelle mening informanterne søger at skabe gennem deres fortælling. En grund til, at informanterne ikke får beskrevet flere af de normafvigende elementer, som de inddrager i deres fortælling, kan være fordi de oplever dem som kulturelle selvfølgeligheder. For de informanter, der har været med på kurset gennem mange år, vil kursets kultur, blive så normaliseret, at det skaber en blindhed for informanterne om, at nogle af elementerne i deres fortælling faktisk afviger fra det kanoniske. Det at den yngste og mest uerfarne informant er mere følsom over for det kanoniske kan derfor give et billede af, at han endnu ikke oplever nogle af de afvigende elementer i sin fortælling som en normalitet eller en selvfølgelighed. Ambassadøren inddrager dog alligevel de afvigende elementer i sin fortælling, fordi han tillægger dem en væsentlig betydning. Dette stemmer overens med Bruners syn på følsomheden for

det kanoniske, fordi han mener, at mennesket er følsomme over for det normafvigende og fortællingen derfor kun giver mening, når det afvigende forklares.

Det at informanterne i lav grad fokuserer på de elementer, der er normafvigende, kan have betydning for lytterens forståelse af fortælling, og det kan i værste tilfælde betyde, at fortællingen ikke giver mening. Derfor kan det tolkes at deres fortælling bliver svagere, fordi alle elementerne ikke er forståelige for lytteren. Derfor vil det for informanterne være en vigtig del af deres arbejde med fortælling, at fokusere på at få beskrevet det, der for dem er kulturelle selvfølgeligheder, så de på den måde kan styrke den dominerende fortælling om kurset. Jeg vil vende tilbage til denne problematik i Del VI.

7.2.6 OPSAMLING

Del II giver ligesom Del I et billede af, hvordan narrativ teori kan benyttes til at forstå fortællingen som værktøj i rekrutteringsarbejdet. Denne del af analysen giver et billede af, hvordan den dominerende fortælling ændre kontekst alt efter, hvilken kultur den fortælles i. Informanterne forsøger at skabe en fortælling, der giver mening for de tilhørerne, og derfor har de tilhørerne betydning for den dominerende fortælling. Ligeledes påvirkes den dominerende fortælling af, hvilket erfaringsgrundlag der trækkes på fra handlingsskabet, og der er stor forskel på, hvordan konsulenten og ambassadørerne konstruerer deres dominerende fortællinger. Det kommer frem i denne del, at der kan være en fordel ved at kombinere et konsulentoplæg og et ambassadøroplæg, da den dominerende fortælling på den måde både vil bygge på de mere samfundsproblematiske elementer som konsulenten påpeger, og de erfaringsbaseret oplevelser, ambassadørerne gennem følelser præsenterer. Ligeledes vil en kombination sikre, at fortællingen vil give mening for alle tilhørerne, hvad enten de er spillere, forældre, trænere eller foreningsledere.

Denne del præsenterer også, hvordan den dominerende fortælling kan ændre karakter alt efter den feedback den modtager. Konsulenten har modsat ambassadørerne en dialog med den tilhørerne, hvorfor feedback ændre konsulentens ordvalg i den dominerende fortælling. Igen viser dette et billede af, at for at skabe mening med fortællingen, er det væsentligt at tage højde for kulturen. Slutteligt diskuterer denne del, hvordan en indlejretthed i feltet kan have betydning for informantens fortælling, og hvordan det kan have betydning for den meningskondensering fortolkeren laver. Der skitseres et billede af, at de informanter som har deltaget flest gange på kurset har en blindhed over for det, der

afviger fra den kulturelle norm, hvorfor deres fortælling kan risikere ikke på alle områder at give mening for fortolkeren.

Selvom jeg i dette afsnit argumenterer for, at der er forskel på den dominerende fortælling, alt efter hvilken kultur den fortælles i, vil jeg alligevel i næste del forsøge at skabe én dominerende fortælling for træner-/lederkurset, der inddrager elementer fra de enkelte dominerende fortællinger.

7.3 DEL III

Jeg har gennem de første dele i analysen kigget på, hvordan narrativ teori kan bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i KFUMs Idrætsforbund, hvorfor jeg i denne del, vil runde forståelsen af KFUMs rekrutteringsarbejde af, ved at skabe én samlet dominerende fortælling om træner-/lederkurset. Jeg vil efterfølgende kigge på, hvordan KFUMs Idrætsforbund kan arbejde videre med fortællingen, for at styrke den som værktøj i rekrutteringsprocessen.

7.3.1 KFUMs IDRÆTSFORBUNDS DOMINERENDE FORTÆLLING OM TRÆNER-/LEDERKURSET

I første del af analysen har jeg analyseret specialets observationer som egentlige narrativer og der ud fra konstrueret en dominerende fortælling. Disse dominerende fortælling har jeg i Del II diskuteret i forhold til de forskellige kulturer, de fortælles i, og hvordan forskellige elementer kan påvirke fortællingen. Bruner beskriver den dominerende fortælling som unik, hvilket den også er i min analyse af den, dog er der flere træk ved informanternes dominerende fortællinger, der gør, at jeg vurderer, at det er muligt at lave én dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus.

Gennem mine analyser er der to ord eller buzzwords, der er gået igen, som informanterne bruger til at beskrive kurset. Det første buzzword er (personlig) udvikling. I 4 ud af de 6 observationer er udvikling et væsentligt element, der har haft betydning for fortællingens opbygning. Ligeledes har jeg bedt informanterne om, at sætte tre ord på kurset, da jeg interviewede dem. I 3 ud af de 5 interviews nævnes (personlig) udvikling, som ét af disse tre ord. (Personlig) udvikling er således et element, der er med til at skabe den dominerende fortælling for KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus. Et andet buzzword, der kommer frem i både observationer og interviews er fælleskab/venskab. Igen bliver fælleskab/venskab benyttet af 3 ud af 5 informanter i specialets interviews til at beskrive kurset, og fortælles i 5 ud af 6 af observationerne. Vi har altså at gøre med to ord, der går igen på kryds og tværs af informanternes fortælling om kurset og ligeledes i 5 ud af 7 af informanternes dominerende fortællinger, hvorfor disse elementer helt sikkert er en væsentlig del af den dominerende fortælling om kurset. Et sidste ord, som ikke indgår i mange af de dominerende fortællinger, men er et ord der benyttes i 4 ud af 6 af observationerne er ordet unikt. Informanterne benytter dette ord, til at beskrive kurset, fælleskabet og de bånd, de knytter. Derfor vil dette også være et beskrivende ord, som jeg benytter i den dominerende fortælling om kurset.

Som beskrevet bliver (personlig) udvikling og fælleskab/venskab ikke nævnt af alle informanterne under observationerne, og her er det konsulenten, der især skiller sig ud. I modsætning til observationerne benytter konsulenten begge buzzwords i interviewet til at beskrive kurset. Derfor kan der argumenteres for, at det ikke er konsulenten, der har en anderledes indgangsvinkel til at skabe en dominerende fortælling om kurset, men at hans fortælling bliver påvirket af de tilhørerne, hvilket jeg også sætter spørgsmålstegn ved i Del II. Derfor er det væsentligt at tage stilling til, hvordan jeg kombinere de dominerende fortællinger, der bliver skabt over for en foreningsleder, med de dominerende fortællinger, der bliver skabt foran forældre og spillere.

For at skabe én samlet dominerende fortælling om kurset, er det vigtigt jeg benytter de forskellige elementer, som indgår i de enkelte dominerende fortællinger. En af de ting der går igen er agentheden, og det at alle informanter ønsker at deres fortælling rekrutterer kursister til kurset. Ligeledes vil jeg inddrage samfundsperspektivet, som konsulenten benytter i sine fortællinger, når han holder foreningsmøder og til sidst vil jeg benytte nogle af de buzzwords, som bliver brugt af informanterne til at beskrive kurset. Min fortolkning af den dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbund træner-/lederkursus lyder:

KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus er et unikt kursus, hvor kursister gennem fælleskabet danner venskaber med folk fra hele landet. På kurset vil kursisten lære om værdier og kultur, som de kan tage med hjem i foreningen efterfølgende. Kursisterne på KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus vil prøve grænser af, og vil gennem kurset opnå en personlig udvikling.

Denne dominerende fortælling er fortolket på baggrund af, de fortællinger informanterne har skabt, men vil altid være min fortolkning som lytter. Derfor er denne fortolkning også påvirket af mit kendskab til KFUMs Idrætsforbund, men skaber et billede af, hvordan informanterne benytter fortællingen som værktøj i deres rekrutteringsarbejde.

7.3.2 VIDERE ARBEJDE MED DEN DOMINERENDE FORTÆLLING

Nu har jeg gennem analysen skabt en fortolkning af kursets dominerende fortælling, og vil derfor kigge på, hvordan KFUM kan arbejde videre med denne fortælling om kurset. Personlig udvikling

og fælleskab er nogle af de elementer, der indgår i den dominerende fortælling. Disse er begge egen-nyttige bevæggrund til, hvorfor mennesket engagerer sig i frivilligt arbejde. Kigge vi på afsnit 1.4 Rekruttering af frivillige i problemanalysen ses det, at det at indgå i et socialt fælleskab scorer næsthøjest på en skala over faktorer, der har størst betydning for motivationen til at engagere sig i frivilligt arbejde. Ligeledes er personlig udvikling nummer tre på listen, og netop denne motivationsfaktor scorer højt ved specielt den yngste aldersgruppe. Den dominerende fortælling om KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus inddrager altså de to egenyttige bevæggrunde, der blandt de frivillige bliver benævnt som dem, der har næststørst og tredjestørst betydning for motivationen, når der skal udføres frivilligt arbejde. Et element som informanterne i KFUMs Idrætsforbund ikke har med i deres fortælling om kurset, er mere altruistiske principper. Den motivationsfaktor, der beskriver, det at hjælpe andre og gøre en forskel, bliver på intet tidspunkt nævnt i min undersøgelse af KFUMs Idrætsforbund, selvom det er den, de frivillige nævner som den største motivationsfaktor til at engagere sig i frivilligt arbejde. Derfor kan der argumenteres for, at KFUMs Idrætsforbund arbejder med fortællingen i deres rekrutteringsarbejde, hvor det er egenyttige begreber, der fokuseres på og netop disse elementer, som indgår i fortællingen. Grunden til ingen altruistiske bevæggrund kommer frem i min undersøgelse kan være mange, men et argument kan ligge i, at det er mere inden for frivilligt socialt arbejde, at fokuset på at hjælpe andre er stort, og måske knap så meget inden for idrætsverdenen. Alligevel ønsker jeg at argumentere for, at det at være frivillig i et idrætsforbund i høj grad også betyder at hjælpe andre. Derfor kunne det være en fordel, at informanterne i deres fortælling inddrager elementer, hvor de beskriver, hvordan de på kurset lærer at hjælpe andre, og hvilken motivation det kan skabe. På denne måde vil der skabes en fortælling, som bygger på de tre største bevæggrunde til at engagere sig i frivilligt arbejde.

Et andet væsentlig punkt, som KFUMs Idrætsforbund kan arbejde med, er som jeg benævner sidst i Del II, at kursets indhold og opbygning er en selvfølgelighed for mange af informanterne, og de er derfor ikke opmærksomme på, at de afviger fra det kanoniske på flere områder. Denne problematik ses ikke tydeligt i min analyse af den samlede dominerende fortælling, fordi jeg på samme måde som informanterne, er indlejret i feltet og derfor også kan have en blindhed for det kanoniske, hvilket jeg har beskrevet i metodekapitlet på side 32.

7.3.3 OPSAMLING

Denne del af analysen giver et billede af, at det er muligt at skabe én dominerende fortælling om KFUMs træner-/lederkurser, som inkorporerer elementer fra de forskellige dominerende fortællinger fra Del I. Elementer som udvikling og fællesskab er væsentlige for den dominerende fortælling, og er begge egennyttige bevæggrunde til frivilligt arbejde. Derfor bygger KFUMs dominerende fortælling på egennyttige elementer, der skal rekruttere kursister til kurset. En måde, hvorpå KFUM kan arbejde med deres dominerende fortælling er ved at inddrage mere altruistiske bevæggrunde, og ligeledes fokusere på at få beskrevet de selvfølgeligheder der gør, at informanterne ikke er opmærksomme på det, der afviger fra det kanoniske i deres fortælling.

7.4 DEL IV

Jeg vil i dette afsnit benytte mine fund i KFUMs Idrætsforbund til at skabe en perspektiverende analyse. Afsnittet ønsker at belyse, hvordan der kan arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund, men ligeledes også at beskrive, hvordan man kan se fortælling fra en anden vinkel.

Den måde KFUMs Idrætsforbund gennem fortælling, med et fokus på egennyttige bevæggrunde, forsøger at rekruttere kursister på, er én måde at arbejde med fortællingen som værktøj i rekrutteringen af frivillige, og selv om den dominerende fortælling havde været anderledes, argumenterer informanterne stadig for, at fortælling er den måde, de synes er bedst til rekrutteringsarbejdet.

”Jamen det er at fortælle det her, de her personlige, altså beretninger om det, de her anekdoter vi har her nede fra, som man jo får igennem årene. Og gøre oplæggene, ja fyldt med så mange personlige historier som muligt, fordi alt andet kan de jo læse sig til”

(Interview 3, L. 14-16).

Ambassadøren giver her et bud på, hvad fortællingen kan, som andre rekrutteringsstrategier ikke kan. Ligesom det beskrives i problemanalysen på side 13-14, beskriver ambassadøren her, at hun synes det er vigtigt at sætte fokus på det erfaringsnære og de konkrete situationer, så fortællingen handler om de anekdoter og oplevelser ambassadøren har fra kurset. Dette argument styrker, at fortælling er en god måde, at arbejde med rekruttering, men det beskriver også, at det kun er ambassadørenes fortælling der er en styrke i rekrutteringsarbejdet, fordi de netop kan sætte fokus på de erfaringsnære og konkrete situation, som de selv har oplevet. Konsulentens fortælling kommer derfor til at blegne lidt, ligesom det benævnes som en mulighed i afsnit 5.4 Teoriens anvendelse i specialet på side 42, hvilket jeg vil vende tilbage til senere i dette afsnit.

En måde der kan arbejdes med rekruttering i et idrætsforbund er gennem fortælling, hvor det er frivillige, der forsøger at rekruttere frivillige. De frivillige kan konstruere en fortælling, der bygger på motivationen, der beskriver, hvorfor de selv er frivillige, og beskriver de oplevelser de har haft som frivillige. Denne forståelse vil stå stærkt, da det er konkrete anekdoter og oplevelser, som konstruerer fortællingen. En ambassadør påpeger, at det nogle gange er svært, hvilke elementer hun skal inddrage i sin fortælling:

”Og kurserne betyder også noget forskelligt for hvem der er der, der er nogle som mig selv, Cecilie, Søren og Simon eksempelvis, som elsker det, og så er der nogle, der tænker, at det synes de måske ikke var det fedeste i hele verden” (Interview 2, L. 78-80).

Ambassadøren beskriver her en problematik ved fortællingen som værktøj i rekrutteringsarbejdet, fordi det kan være svært at finde ud af, hvilke elementer der skal inddrages i fortælling for rekruttere frivillige. Jeg vil argumentere for, at fortællingen vil styrkes, hvis den inddrager de største motivationsfaktorer, når det gælder om at engagere sig i frivilligt arbejde, altså skal fortællingen indeholde anekdoter omkring at gøre noget godt for andre, fælleskabet og den personlige udvikling. En svaghed og et opmærksomhedspunkt, der er ved fortællingen, er det, som også informanterne i dette speciale også oplever, at der gennem personlige fortællinger kan opstå mange selvfølgeligheder. Det er derfor vigtigt at, når der arbejdes med fortælling i rekrutteringsarbejdet, fokuserer på at få italesat de normafvigelser, der oftest er i en personlig fortælling, så fortællingen giver mening for lytteren.

Informanterne i specialet nævner flere gange, at de har svært ved at beskrive kurset, og derfor også svært ved at sætte ord på, hvorfor kurset er fedt.

”Altså ja, vi går jo ud og fortæller vores historie her fra. Og som jeg plejer at sige, når jeg er afsted, det er, at jeg kan jo stå og fortælle en masse anekdoter om, hvad vi laver, og hvad der har været sjovt, og hvad instruktørerne de har fundet på af løb og sådan noget, men man skal sgu ud og opleve det” (Interview 4, L. 80-82).

Netop det ambassadøren beskriver i ovenstående citat giver et billede af, at fortælling ikke altid er nok, når der skal rekrutteres frivillige. Derfor vælger jeg at anskue fortælling fra et andet perspektiv, nemlig det, at i stedet for at komme ud og fortælle en fortælling, kan fortællingen skabes gennem oplevelser.

Dette får mig til at vende tilbage til konsulenten. Der kan igennem min analyse, og Brunes perspektiv på den narrative fortælling argumenteres for, at konsulenten ikke har mulighed for at skabe en stærk narrativ fortælling om kurset, da han ikke har nogle erfaringsnære og konkrete situationer, der kan konstruere fortællingen. Derfor benytter konsulenten i KFUMs Idrætsforbund også ydre beskrivelser

om, hvordan kurset kan være med til at gavne foreningerne på sigt. Derfor kan der stilles spørgsmålstegn ved om konsulenten slet ikke kan arbejde med fortælling som værktøj i rekrutteringsarbejdet. Jeg snakkede med konsulenten om, hvordan han godt kunne tænke sig at lave sine foreningsmøder, hvis han kunne tænke helt uden for boksen.

”Ja, jeg tror godt jeg kunne tænke mig at være lidt mere aktiv (...) Eller at jeg havde en ambassadør med som var fysisk aktiv, eller en instruktør som havde lyst til at tage med ud og besøge klubber, og så vi lavede en træning for dem der ude, for hele ungdomsafdelingen. Det kunne jeg rigtig godt tænke mig og så bare gå i omklædningsrummet med dem bagefter (konsulenten griner), misforstå mig nu ikke, men det der med at lave en eller anden komsammen” (Interview 1, L. 107-113).

Konsulenten beskriver her, det jeg vil argumentere for er, at skabe fortællingen igennem oplevelse i stedet for at fortælle den. En måde, hvorpå et idrætsforbund kan arbejde med rekruttering er derfor ved at skabe en oplevende fortælling, i stedet for at fortælle en historie, der ikke har nogle erfaringsnære og konkrete oplevelser omkring det frivillige arbejde. Konsulenten fra KFUMs Idrætsforbund beskriver her, at han gerne vil ud og være fysisk aktiv, og bagefter have en komsammen med dem, hvor han her kan hive elementer ind, som han kender fra kurset. På den måde kan en ikke-frivillig skabe en fortælling om hvad kurset er, fordi han i stedet for at beskrive erfaringer giver de mulige frivillige erfaringerne gennem den oplevelser han konstruerer.

7.4.1 OPSAMLING

Dette afsnit belyser, hvordan fortælling kan bruges som et værktøj i rekrutteringsarbejdet, og hvilke styrker og svagheder der er ved fortællingen. Der kan argumenteres for, at ambassadørernes fortælling står stærkere, fordi de har nogle erfaringsnære og konkrete oplevelser de kan bruge til at konstruere fortællingen, og de vil derfor skabe en personlig dominerende fortælling, som individet netop ikke kan læse sig til. Derfor kommer det også frem, at konsulentens fortælling ikke i samme omfang er stærk, men ligeledes at der kan være andre muligheder for konsulenten at arbejde med fortællingen på. I stedet for at fortælle en fortælling kan konsulenten arbejde med at skabe en fortælling gennem oplevelser, hvor de mulige kursister, får lov at prøve nogle af de elementer på egen krop, som ambassadørerne fortæller om. Et idrætsforbund kan derfor arbejde med fortælling i rekrutteringsarbejdet på forskellige måder, hvor dem, der fremhæves i dette speciale, er en fortælling der laves af frivillige

til mulige frivillige samt et mere fysisk aktivt event, hvor de elementer fortællingen indeholder, benyttes til at skabe fortællingen, som de ikke-frivillige mærker gennem oplevelsen, og derfor finder interesse for det frivillige arbejde.

8. KONKLUSION

Dette speciale har til formål at undersøge, hvordan der kan arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund. For at finde frem til dette har jeg benyttet KFUMs Idrætsforbund som case, og benyttet narrativ teori til at forstå deres arbejde. Jeg vil derfor besvare specialets problemformulering i denne konklusion.

Der kan arbejdes med fortælling i rekrutteringsprocessen på flere måde, men de to måder der fremtræder i dette speciale er; Fortælling som en fortælling og fortælling som en oplevelse. For at nå frem til denne konklusion har jeg benyttet KFUMs Idrætsforbund og fulgt de to intervention, der arbejder med rekruttering af unge i alderen 13-19 år; konsulenten og ambassadørkorpset. Jeg har benyttet Jerome Bruner og Michael Whites fortolkning af den narrative teori, for at besvare specialets underspørgsmål: Hvordan kan narrativ teori bruges til at forstå rekrutteringsarbejdet i et idrætsforbund?

Specialets første delanalyse viser en narrativ analyse af informanternes fortællinger, hvor deres dominerende fortællinger fortolkes. Analysen viser, at de dominerende fortællinger er unikke, men at der alligevel kan ses nogle ligheder mellem dem. De narrative analyser viser blandt andet, at konsulenten i høj grad bygger sin fortælling på samfundsproblemer som kultur og værdier, hvor ambassadørernes dominerende fortællinger er bygget op omkring deres egne oplevelser, og derfor tit beskrives med følelser. Denne analyse skaber en forståelse af, hvordan informanterne benytter fortællingen som et værktøj i rekrutteringsprocessen, og giver derfor et billede af, hvordan narrativ teori kan benyttes til at forstå rekrutteringsarbejdet.

Anden del af analysen diskuterer de dominerende fortællinger i forhold til de sociale kulturer, de er indlejret i. Det kan her konkluderes, at konsulenten og ambassadørerne opbygger deres fortælling forskelligt, fordi konsulenten ikke har nogle erfaringsbaseret oplevelser at beskrive kurset ud fra. Ligeledes kan de konkluderes, at de tilhørerene har betydning for måden, hvorpå den dominerende fortælling fremstilles, men at elementerne, der skaber den dominerende fortælling, grundlæggende er de samme for informanterne, hvad enten det er spillere eller foreningsledere fortællingen berettes til.

I tredje del af analysen fortolkes den dominerende fortælling for KFUMs Idrætsforbund træner-/lederkurser, som lyder:

KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus er et unikt kursus, hvor kursister gennem fælleskabet danner venskaber med folk fra hele landet. På kurset vil kursisten lære om værdier og kultur, som de kan tage med hjem i foreningen efterfølgende. Kursisterne på KFUMs Idrætsforbunds træner-/lederkursus vil prøve grænser af, og vil gennem kurset opnå en personlig udvikling.

Det kan ud fra denne dominerende fortælling konkluderes, at den narrative teori kan give et indblik i, hvordan informanterne skaber en fortælling omkring kurset, og hvordan denne benyttes som et rekrutteringsværktøj for et idrætsforbund. Ligeledes præsenterer Del III nogle forbedringsmuligheder for KFUMs fortælling, der lyder, at de kan have mere fokus på altruistiske elementer i den dominerende fortælling, og ligeledes, at de skal være opmærksomme på, at de ikke oplever nogle af elementerne i deres fortælling som selvfølgeligheder.

De tre første delanalyser leder frem til Del IV, der tegner et billede af, at fortællingen som rekrutteringsværktøj er bedst, når fortællingen konstrueres ud fra erfaringsnære og konkrete oplevelser. Derfor konkluderes det også, at historiefortællingen ikke er den bedste måde for konsulenten at rekruttere kursister på. Fortællingen ansues derfor fra en anden vinkel, hvor fortællingen ikke ses som en historie, men som en oplevelse. Det konkluderes derfor at en måde at arbejde med fortælling, kan være at skabe den gennem oplevelser.

Derfor konkluderes det, at der kan arbejdes med fortælling i rekrutteringsarbejdet af frivillige i alderen 13-19 år i et idrætsforbund på to måde; med fortælling som fortælling samt fortællingen som oplevelse.

9. LITTERATURLISTE

Antoft, R. & Salomonsen, H.H. (2012) ”Det kvalitative casestudium – introduktion til en forskningsstrategi” i Antoft, R., Jacobsen, M.H., Jørgensen, A. & Kristiansen, S. (red.) *Håndværk og horisonter – tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Boje, T.P. (2017). *Civilsamfund, medborgerskab og deltagelse*. (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Boje, T.P., Fridberg, T., Henriksen L.S. & Ibsen, B. (2006). ”Sammenfatning og perspektivering” i Boje, T.P., Fridberg, T. & Ibsen, B (red.) *Den frivillige sektor i Danmark – omfang og betydning*. København: Socialforskningsinstituttet.

Boje, T.P. & Ibsen., B. (2006). *Frivillighed og non-profit i Danmark – omfang, organisation, økonomi og beskæftigelse*. København: Socialforskningsinstituttet.

Bruner, J. (1999). *Mening i handling*. (1. Udgave). Århus: Forlaget Klim.

Bruner, J. (1986). *Actual Minds, Possible Worlds*. London: Harvard University Press.

Center for Frivilligt Socialt Arbejde. (2014). *Den frivillige indsats – Frivilligrapport 2014*. Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

Center for Frivilligt Socialt Arbejde. (2013). *Den frivillige indsats – Frivilligrapport 2012*. Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

Center for Frivilligt Socialt Arbejde. (2011). *Den frivillige indsats – Frivilligrapport 2010*. Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

De Vaus, D. (2001). *Research Design in Social Research*. Storbritannien: SAGE.

Fridberg T.P. & Henriksen L.S. (2014). *Udviklingen i frivilligt arbejde*. København: SFI – Det Nationale Forskningscenter for Velfærd.

Frostholm, H. (2001). *Ansigt til ansigt – Hvervning af frivillige i praksis*. Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

Gilje, N. & Grimen, H. (2002). *Samfundsvidenskabs forudsætninger*. København: Hans Reitzels Forlag.

Harboe, T. (2006). *Indføring i samfundsvidenskabelig metode*. København: Forlaget Samfundslitteratur.

Henriksen, J. (2013). *Rekruttering i et narrativt perspektiv*. (1. udgave). København: Dansk Psykologisk Forlag.

Hjære, M. (2016). ”Hvad ved vi om det frivillige engagement?” i Frovin S. & Johansen C. (red.) *Motivér den frie vilje – en antologi om fastholdelse og rekruttering af frivillige*. Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

Hjære, M. & Jørgensen, H.E.D. (2017). *Frivilligrapporten 2016-2018 Tal om det frivillige Danmark – analyse af befolkningens frivillige engagement*. (2. udgave). Odense: Center for Frivilligt Socialt Arbejde.

Holmgren, A. (2006): ”Identitet som historier – eksternaliserende, dekonstruerede og flerkonstrueret sprogbrug” i White, M. *Narrativ teori*. (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Holmgren, A. (2008). ”Terapi som en rejse i identitetens landskab” i White, M. *Kort over narrative landskaber*. (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Ibsen, B. (2012). *Frivilligt arbejde i idræt*. Odense: Syddansk Universitet.

Ibsen, B. & Østerlund, K. (2011). *Frivilligt arbejde i idrætsforeninger – Forskelle og ligheder mellem*

kommunerne. København: Idrættens Analyseinstitut.

Jacobsen, M.H. (2012). ”Adaptiv teori – den tredje vej til viden: En stående invitation til syntese-sociologi” i Antoft, R., Jacobsen, M.H., Jørgensen, A. & Kristiansen, S. (red.) *Håndværk og horisonter – tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Keiding, T., B. & Lauersen, E. (2007) ”Gregory Bateson – systemisk læringsteori” i Ritchie, T. (red.) *Teorier om læring – en læringspsykologisk antologi*. Værløse: Billesø og Baltzer.

KFUMID.dk¹. <http://kfumid.dk/vores-vaerdigrundlag/>. Lokaliseret [03.05.18].

KFUMID.dk². <http://kfumid.dk/kursus-og-uddannelse/>. Lokaliseret [03.05.18].

Kildedal, K. (2001). *Den uaftalte mesterlære – mesterlæren i døgninstitutionel praksis*. Tidsskrift for Socialpædagogik nr. 8.

Koch-Nielsen, I., Henriksen, L.S., Fridberg, T. & Rosdahl, D. (2005). *Frivilligt arbejde – den frivillige indsats i Danmark*. København: Socialforskningsinstituttet.

Kristiansen, S. & Krogstrup, H.K. (2015). *Deltagende observation*. (2. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2009). *InterView*. København: Hans Reitzels Forlag.

Laub, T.B. (2012). *Fremtidens frivillige foreningsliv i idrætten*. (1. udgave). København: Idrættens analyseinstitut.

Morgan, A. (2005): *Narrative samtaler*. (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Saltofte, M. (2016). *Pædagogiske antropologi – Et overblik*. (1. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Szulevicz, T. (2015). "Deltagerobservation" i Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (red.) *Kvalitative metoder – en grundbog*. (2. udgave). København: Hans Reitzels Forlag.

Syddansk Universitet. (2016). *Flere ældre er frivillige i idrætsforeningerne, mens de yngre trænere og ledere bliver færre*. Lokaliseret [06.04.18] på: https://www.sdu.dk/da/om_sdu/institutter_centre/c_isc/nyt_cisc/flere_aeldre.

Tingstrøm, M.B. (2011). *Frivilligt arbejde hænger sammen med lykke*. Lokaliseret [24.03.18] på: <https://videnskab.dk/kultur-samfund/frivilligt-arbejde-haenger-sammen-med-lykke>.

Wenneberg, S., B (2000). *Socialkonstruktivisme – positioner, problemer og perspektiver*. København: Samfundslitteratur.

White, M. (2008). *Kort over narrative landskaber*. (1. udgave): København: Hans Reitzels Forlag.

White, M. (2006). *Narrativ teori*. (1. udgave): København: Hans Reitzels Forlag.

White, M. & Epston, D. (1990). *Narratives Means to Therapeutic Ends*. New York: Ww Norton & Co.